EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 122, 1 Haziran '95

Gelişen kitle hareketinin imkanları ve sorunları

Ekim ayı başında yeni bir kitle hareketliliği dönemine girdiğimizi tespit ve ilan eden komünistler (*Ekim*, Sayı 107b) 1995 yılına ilişkin değerlendirmelerinde ise, şunları söylemişlerdi: "Eylül ayından itibaren başgösteren yeni kitle hareketliliği, aydan aya güçlenerek, kamu çalışanlarının 20 Aralık genel iş durdurma eylemiyle '94 yılı içindeki en ileri düzeyine ulaştı... Bu henüz bir başlangıçtır; kitle hareketi henüz yeni yeni hız kazanıyor ve bir çok işaret, dipten gelen dalganın kendini asıl olarak '95 yılı içinde yüzeye vuracağını gösteriyor." (*Ekim*, 1 Ocak 1995)

Yılın ilk 5 aylık bilançosu bu konuda bir tereddüt bırakmamıştır. 1995 yılı kitle hareketinin gelişip yaygınlaşmakla kalmadığını, dahası, devrimci bir politizasyon sürecine girdiğini göstermektedir. Gazi'de gerçekleşen devlet karşıtı büyük halk direnişi, yalnızca yeni yılın politik kitle eylemlerine bir büyük başlangıç değil, fakat aynı zamanda bütün bir 12 Eylül sonrası için bir dönüm noktası oldu.

Komünistler, bu büyük direnişin sıcaklığı içinde yaptıkları ilk değerlendirmelerinde, "Önümüzdeki günler ve özellikle 1 Mayıs gösterileri, bu direnişin somut etkileri konusunda daha açık belirtiler sunacaktır" demişlerdi. Nisan ve Mayıs ayının kitle eylemleri, özellikle bir çok büyük sanayi kentindeki 1 Mayıs gösterileri ile son Nurtepe direnişi, bu etkinin gücünü bugün somut olarak göstermiştir. 1 Mayıs kutlamaları, devrimci bir politik atmosferin egemen olduğu coşkulu gösteriler olarak gerçekleşti. İstanbul'da, örgütlü devrimci hareket gösterilerde özel bir ağırlığa sahip oldu. Nurtepe Direnişi, Gazi Direnişi'nden sonra, artık faşist diktatörlüğün saldırı ve provokasyonlarına kolay boyun eğilmeyeceğini ve barikatlarda direnmenin kitle mücadelesinde yeni bir kazanıma dönüştüğünü somut olarak gösterdi. Tüm bunlar, Gazi Direnişi'nin yarattığı ve yaydığı büyük mücadele ruhundan, onun sağladığı politik ve moral kazanımlardan ayrı düşünülemez.

Yılın ilk beş ayını kaplayan bu gelişmelerin ülke çapındaki genel politik atmosfer açısından taşıdığı büyük önem hiç de özel bir açıklama gerektirmiyor. Düzenin yıllardır toplumu bunaltan çürütücü havası, kitle mücadelelerinin devrimci rüzgarıyla dağılmaya başlamıştır. Sermaye sınıfının yıllardır işçilere ve emekçilere yönelttiği ardı arkası kesilmeyen pervasız iktisadi ve politik saldırılar, bundan böyle yavaş yavaş karşılarında kitlelerin sonuçlar verecek genel devrimci direncini bulacaktır. Gelişmeler henüz başlangıç halinde olmakla birlikte, devrimci politizasyonun sürecine somut olarak girilmiştir ve önemli olan budur. Yıllardır Kürdistan'daki kirli savaşı "cephe gerisi"ndeki nispi politik durgunluğun sağladığı kolaylıklarla sürdüren sermaye düzeni için artık daha zor bir dönem başlamıştır.

Fakat devrimci siyasal mücadele açısından hızla gelişen bu imkanların beraberinde getirdiği sorunlar da olacaktır. Kitle mücadelesindeki yeni gelişmelerin devrimci siyasal mücadele için taşıdığı önemi tüm yanlarıyla görmek ve değerlendirmek sorumluluğu ile yüzyüze olan komünistler, buna rağmen, küçük-burjuva devrimciliğinin olayların anlamını ve sınırlarını yerli yerine oturtamayan abartılı sarhoşluğuna kapılmaktan özenle sakınmalıdırlar. Son olayların en önemli iki kitle eylemi, Gazi Direnişi ile coşkulu 1 Mayıs gösterileri olmuştur. Her iki eylemin de esas kitle gücünü büyük bir sosyal-kültürel

heterojenlik gösteren kent yoksulları oluşturmuştur.

Birincisine, büyük yankı yaratan Gazi'deki halk direnişine, işçi sınıfı herhangi bir eylemli tepki ya da destek göstermemiştir. İşçilerin eylem içindeki yeri, "mahalle sakini" kimliği ile sınırlı kalmıştır. İkincisine, 1 Mayıs kutlamalarına ise, 1 Mayıs işçi sınıfının mücadele günü olduğu ve eylemi sendikalar düzenlediği halde, işçilerin katılımı hayli sınırlı kalmıştır. Bu işçi hareketinin büyük merkezi İstanbul'da bile böyledir. Ayrıca sıfır sözleşme dayatmaları sürdüğü ve özelleştirme uygulamaları hızlandığı halde, işçi sınıfı cephesinden henüz anlamlı bir çıkış olmamıştır.

Bu olgular, hiç değilse bugün için, işçilerin yeni yılın politik kitle hareketliliğinin gerisinde kaldığını göstermektedir. Elbette işçiler büyük kentlerin yoksul varoşlarındaki huzursuzluğun ve hareketliliğin içindedirler. Fakat sınıf hareketindeki gerçek bir gelişmeden ancak bu kendini üretim alanları, yani fabrikalar üzerinden gösterebildiği ölçüde sözedilebilir. "Semt halkı"nın bir parçası olarak işçiler olgusu üzerinden teselli bulmak, çarpık bir kavrayışın göstergesi olacağı gibi, sınıf hareketinin sürmekte olan tıkanıklığına ve zayıflığına da gözlerini kapatmak olacaktır.

Türkiye son 30 yılda iki sarsıcı devrimci yükselişi yaşamış bir ülkedir. Bugün bu mücadelelerin zengin deneyimlerine sahibiz. Dolayısıyla bugünkü mücadelelere bakarken, onların uzun vadedeki anlamını, önemini ve sınırlarını değerlendirirken, geçmiş dönemin deneyimlerini gözden kaçıramak için bir neden yoktur.Komünistler olarak, son ayların kitle mücadelelerinin bugünün Türkiye'sindeki özel önemi hep vurguladık. Kent yoksullarıyla içiçe yaşayan işçiler üzerindeki somut etkisinden öteye, bunların ülkenin genel politik atmosferinde yaratacağı değişimin işçi sınıfı hareketi üzerindeki olumlu uyarıcı etkisi de büyük bir önem taşımaktadır.

Ne var ki, fabrikalar üzerinden gelişen bir işçi sınıfı hareketinin devrimci kitle mücadelelerinin eksenini oluşturmaması durumunda doğabilecek sonuçları da önemle gözetmemiz gerekir. Bunun neler olacağını görebilmek için geçmişe, 74-80 dönemine bakmak yeterlidir. Sorun yalnızca devrimci kitle mücadelelerinin yaşayacağı,sorunlarla da sınırlı değildir. Bu koşullarda ve bu temel üzerinde, geleneksel devrimci hareket de kolayca geçmişin anılarına ve ideolojik önyargılarına sarılabilecektir. Nitekim, bunun daha şimdiden ciddi verileri vardır. Belirsiz ve sığ bir anti-faşizme dayalı bilinen halkçı-demokratik retorik yeniden kuvvet kazanmaktadır. Semt çalışmasının özel önemine hararetli vurgular ve bunu "ezilen esnaf" da dahil "tüm halkı" kazanmaya kadar vardıranlar çoğalıyor. Semtlerdeki hareketlilik üzerinden güç kazanmayla orantılı olarak, bu eski zaafların yeniden ve hızla güç kazanacağından ve açık ideolojik ifadelere kavuşturulacağından kuşku duyulmamalıdır.

Komünistler için sorunun esası bu tutumu ve zaafı eleştirmek değildir asla. Semtlerdeki toplumsal huzursuzlukların ve gerçekleşen mücadelelerin kuvvetli bir nesnel mantığı vardır. Türkiye'deki devrimci akımların bir kısmı buradaki devrimci toplumsal dinamiklerden beslenecek, buralardaki mücadelelerde belli bir rol oynayacaklardır. Bu zaaf olmak bir yana, genel devrimci siyasal mücadele için çok önemli bir kazanım da olacaktır. Bütün mesele, ilkin; bunun bir ideolojik cereyana dönüşmesine engel olmak, dolayısıyla sosyalizm adına halkçı-demokratik önyargıların yeniden meşrulaşmasına karşı mücadele etmektir. Ve ikinci olarak da; ezilenlerin öncüsü ve devrimci siyasal mücadelenin gerçek sürükleyicisi olma yeteneğine sahip biricik sınıfın, işçi sınıfının, kendi devrimci enerjisini ortaya koymasını kolaylaştıracak bir çalışmayı şimdi çok daha enerjik ve inatçı bir biçimde sürdürmektir.

Toplumsal huzursuzluk, başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçilerin genelini kapsamaktadır. Peşpeşe saldırılarla karşılaşan işçilerin öfkesi birikmektedir. Tıpkı emekçi semtlerindeki öfkenin devrimci bir kitle çıkışı olarak Gazi Direnişi şahsında kendini dışa vurması türünden, işçi sınıfının öfkesi de, kendini mutlaka böyle bir çıkış bulacaktır. Komünistler dikkatlerini işçi çalışmasından ve fabrikalardan ayırmamalı, bu tür çıkışları kolaylaştırmak ve onlara önderlik edebilmek için ne gerekiyorsa onu yapmalıdırlar.

EKİM

Bu kez İstanbul-Nurtepe'de barikatlar!

Gazi'nin kavga ruhu yayılıyor

20 Mayıs akşamı Nurtepe mahallesi, polis korumalı sivil faşistlerin provokasyon saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Nurtepe'nin emekçi halkı saldırıyı protesto etmek için yürüyüşe geçti. Faşist sermaye diktatörlüğüne öfkesini haykıran kitle, Nurtepe içlerinde birikmeye başladı. Telaşlanan polisin saldırısı üzerine ilk barikatlar kuruldu. Barikatlarda toplanan devrimciler ve emekçiler coşkulu ve militan bir ruhla direniş bayrağını yükselttiler. Safların çevre mahallelerinden gelen devrimci ve emekçilerle giderek güçlendiğini gören polis, yolları panzerlerle kapatarak diğer bölgelerden gelenlerin Nurtepe direnişçileriyle birleşmesini engelledi. Gece yarısı panzerle barikatı yarmaya çalışan devlet güçleri, direnişçilerin taşlı sopalı saldırısıyla karşılaştı ve geri püskürtüldü.

Direnişin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan düşman bu kez uzlaşma yolunu tuttu. Araya bakan ve milletvekili düzeyinde hain sosyal-demokratları koydu. Sonuçta direniş komitesinin talepleri kabul edildi. Direnişin açık bir zaferle sonuçlanması üzerine barikatlar boşaltıldı.

Okmeydanı ve Gazi'de destek barikatları

Nurtepe olaylarının duyulması üzerine aynı akşam Okmeydanı ve Gazi'de devrimciler ve emekçiler, direnişe aktif destek için harekete geçtiler. Okmeydanı'nda toplanan kitle Nurtepe'ye doğru yürüyüşe geçti, ancak polisin barikatıyla karşılaştı. Polisin ateş açması üzerine çıkan çatışmada panzer ve sivil polis otoları tahrip edildi. Nurtepe'ye yürüyemeyen kitle Okmeydanın'da barikatlar kurdu. Direniş, Nurtepe zaferinin haberi üzerine coşkuyla sona erdirildi.

Gazi emekçileri ve devrimcileri de Nurtepe'ye yapılan faşist saldırıyı duyar duymaz Cemevi'nin önünde toplandı. İki ay önceki büyük direnişin kazandırdığı deneyimle komiteler oluşturuldu ve barikatlar kuruldu. Telaşlanan devlet güçleri, barikata müdahale etmeyi cesaret edemeden uzlaşma girişiminde bulundular. Sabaha kadar süren direniş, Nurtepe direnişçilerinin taleplerinin kabul edilmesi üzerine coşkuyla son buldu.

Gazi'den sonra Nurtepe: Kitle mücadelesinde militan yükseliş

Kolünistler, Gazi büyük halk direnişinin kitle mücadelesinde yeni bir aşamaya işaret ettiğini saptarlarken, aynı zamanda, siyasal süreçlerdeki çürütücü tıkanıklığın da aşılmakta olduğunu ifade etmişlerdi. 20 Mayıs'ta patlak veren ve anında Okmeydanı ve Gazi mahallelerine sıçrayan Nurtepe direnişi, sözkonusu değerlendirmelerin bir doğrulanması oldu bir bakıma. Yeni bir devrimci yükselişin önemli ilk işaretlerini sunan olaylar, hız almıştır ve ardı ardına gelişmektedir.

Önümüzdeki dönemde kitle mücadelesinin zincirleme bir şekilde gelişeceğinin işareti olan son militan direnişler, kuşkusuz ki Gazi'deki büyük halk direnişinden bir takım farklılıklar taşımaktadır. Herşeyden önce Gazi'de bütün bir emekçi halkın açıkça devlete yönelen anti-faşist bir direnişi varken, Nurtepe'de daha çok devrimcilerin ve sınırlı bir sempatizan kitlenin militan bir eylemi sözkonusudur. Emekçi kitle katılımındaki sınırlılığa rağmen, sonuçta direniş, devrimcilerin ve emekçilerin ortak militan eylemiydi.

Direnişin anında başka mahallelere sıçraması, burada aynı kararlılıkla ve militanlıkla sürdürülmesi, bir kez daha işçi-emekçi semtlerinde patlamaya hazır bir devrimci potansiyelin bulunduğunu gözler önüne sermiştir. Faşist sermaye devletinin herhangi bir saldırısı, emekçi kitlelerdeki öfkenin patlamasına ve önemli gelişmelere yol açabiliyor artık.

Nurtepe Direnişi göstermiştir ki, Gazi'de gerçekleşen barikat savaşı artık kitlelerin ileri kesimlerine mal olmuş, gerçek bir kazanıma dönüşmüştür. Barikatlar kitle mücadelesinin yeni bir aşamasıdır. Düşmanla sıcak çatışmanın sembolü olan ve düşman safları kesin ve maddi çizgilerle ayıran bu mücadele biçimi, emekçi kitlelerin bilincinde de bir sıçramanın ifadesidir.

Tüm bu gelişmeler bir yandan devlet cephesindeki telaşı arttırırken, öte yandan onu daha dikkatli önlemler almaya zorlamaktadır. Gazi direnişinden edindikleri deneyimle, Nurtepe Direnişine daha "sağduyulu" yaklaştılar. Bunun nedeni,

olayların bir kez daha büyüyüp denetimlerinden çıkacağından duydukları korku olmuştur. Nurtepe Direnişi anında Okmeydanı ve Gazi'de yankı bularak düşmana korkusunda ne denli haklı olduğunu göstermiştir. Olayları yatıştırmak, devrimcilerin başını çektiği militan direnişlerin yayılmasının önüne geçmek için, talepler nispeten kısa bir süre içinde kabul edilmiştir.

Gazi büyük halk direnişinin kazanımları, 20-21 Mayıs'taki Nurtepe, Okmeydanı ve Gazi direnişleriyle daha da pekiştirildi. Sermaye devletinin faşist terör politikası bir kez daha geri püskürtüldü. Düzen cephesi savunma pozisyonuna çekilmek ve inceltilmiş taktiklere başvurmak zorunda kaldı. Bunun için de sosyal-demokratlar kullanıldı. "İyinetli" ve "sağduyulu" polis görüntüsü yaratılmaya çalışıldı.

Nurtepe direnişinde başta devrimci örgütler belli bir yer tuttular. Kitle direnişlerinde oynayabilecekleri özel ve önemli rolü bir kez daha kanıtladılar. Bununla birlikte grupçu dargörüşlülüğün, örtülü bir rekabet zihniyetinin henüz yeterince aşılamadığı Gazi direnişinden sonra burada da görüldü.

Nurtepe ve sonraki gelişmeler, Gazi direnişi vesilesiyle genişçe ele aldığımız kitle mücadelesinde devrimci-siyasal etkinlik ve önderlik konusundaki saptamaları, bir kez daha yakıcı bir görev olarak önümüze koymuştur. İşçi semtlerinde, fabrika çalışmasına bağlı olarak ve onu kolaylaştıracak bir tarzda, organize bir kitle faaliyeti yürütmeye özel bir önem vermeliyiz. Çalışacağımız alanların fabrika işçilerinin yoğunlaştığı semtler olması durumunda, bu fabrika temeline dayalı çalışmamızı zaafa uğratmak bir yana, kolaylaştırıp güçlendirecektir.

Etkili bir devrimci-siyasal kitle çalışması yalnızca kitle tabanımızı genişletmekle, sınıf ve kitle bağlarımızı güçlendirmekle kalmayacak, aynı zamanda gelişmelerin içinde ve önünde militan bir öncü rol oynamamızı kolaylaştıracaktır.

Gece boyunca susmayan sloganlar

Küçük bir sokaktan çatışmanın yaşandığı bölgeye çıkıyoruz. Sokağın başında bir barikat var. 4-5 devrimci barikatta bekliyor. Kendimizi tanıtıp içeri giriyoruz. Devrimci bir coşku ve militan bir ruh sarıyor bedenimizi. Özgürleştiğimizi hissediyoruz. Caddenin giriş ve çıkışı iki büyük barikatla kapatılmış. Sokak girişlerinde de daha küçük barikatlar var. 400-500 kadar direnişçi, yaktıkları ateşler etrafında devrimci türküler söyleyerek halay çekiyor. Gazi'nin ateşi burada yanıyor.

Tüm gece boyunca sloganlar hiç susmuyor. "Gazi'nin ateşi Nurtepe'de yanıyor!", "Yaşasın Nurtepe direnişimiz!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Hasan Ocak'ın katillerinden hesap soracağız!" sloganları yoğun bir şekilde, ortak olarak atılıyor.

Direnişçilerin çoğunluğunu devrimciler oluşturuyor. Nurtepe ve çevre mahallelerinden gelen emekçi kitlenin sayısı oldukça sınırlı. Çatışmanın yaşandığı saatlerde sayıları 200-300'ü bulan emekçi kitle ilerleyen saatlerde evlerine çekilmiş. Orada kalanlarda ise düzene ve faşistlere karşı oluşmuş bir öfke ve bilinç var.

Bir direniş komitesi oluşmuş. Bazı talepler etrafından düşmanla görüşmeler yürütülüyor. Bunlar: Silahlı saldırıyı gerçekleştiren faşistlerin teşhiri, polisin geri çekilmesi ve çatışma sırasında gözaltına alınanların serbest bırakılması.

Düşman Gazi direnişinden bazı dersler çıkarmış. Köpeklerini barikatın bir hayli uzağında tutuyor. CHP'li bakanlar ve milletvekilleri ise direnişi kırmaya çalışıyor. Burjuva medyayı barikattan içeri almıyoruz. Ancak biz istediğimiz zaman barikatlara yaklaşabiliyorlar.

Devrimciler gece boyunca yazılama faaliyeti yapmışlar ve hala da devam ediyorlar. Ayrıca o anda geliştirilen çeşitli imkanlarla hemen her devrimci grup bir pankart hazırlamış. Biz de koşullara bakıyoruz. Yanmış bir odun parçası kalem oluyor bize. Duvarları bununla süslüyoruz. Orada temin ettiğimiz bir beyaz bez, pankart bezi bizim için. Üzerine EKİM yazıyoruz ve büyük barikatın hemen yanındaki ağaca asıyoruz.

Saat 4.30... Komite sözcüsü açıklama yapıyor. Düşman taleplerimizi kabul etmiş. Bunun üzerine barikatı boşaltma kararı alınmış. Zaferimizi kutladıktan sonra bir dost vasıtası ile kalabileceğimiz bir ev temin ediyoruz. Yaşlı bir ananın evi bu. Gazi direnişine de katılmış bir insan. Gazi'den, Hasan Ocak'tan, Nurtepe'den konuşuyoruz. Faşistlere karşı kin dolu. Devrime inancı sonsuz. Ondaki bu inanç ve militanlık bizi de sarıyor...

Ekimci komünistler

İşçiler "kolluk kuvvetleri"ni eylem içinde tanıdılar

Polisan grevinde büyük gün

Polisan işçilerinin grevi bir ayı geçmiş bulunuyor. Polisan'da bu ne ilk grev, ne de son olacak. Ama 15 Mayıs direnişi Polisan'ın uzun mücadele tarihinde özel bir yer işgal edecek. Çünkü Polisan işçisi için o gün, grevin herhangi bir günü değil, gerçek bir kavga günü oldu.

Çoğu grev gibi Polisan grevi de, günlük yaşam kavgasının bir gereği olarak başlamıştı. Ne var ki, kapitalistlerin bir süredir uygulamaya başladığı bir kirli savaş hilesi grevin gidişatını kısa zamanda değiştirdi. Polisan patronu bir taşeronla anlaşarak, yeni işçiler getirip üretimi sürdürmeye başladı. Grev, mermisiz bir silah gibi elinde kalmıştı Polisan işçisinin.

Bir kaç posta işçi grevi görünce işi bıraktı. Ama bunun da çözümünü buldular. Hiç bir sınıfsal kaygısı olmadığı gibi işçi düşmanlığıyla da eğitilmiş olan faşistleri arayıp buldular. Grevcilerin bağlantı kuramaması için de özel önlemler alındı. Bu grev kırıcı faşistler servislerle evlerinden alınıp fabrika bahçesinin içine, binanın kapısına kadar getiriliyor, gene servislerle buradan alınıp evlerine taşınıyordu. Üstelik Gebze ve yakın çevresinden değil, daha uzak yerleşim yerlerinden toplanmışlardı.

Polisan işçilerinin uzun bir mücadele geçmişleri vardı. Ama bu geçmiş, hep yasallık, hep haklılık üzerine kurulmaya çalışıldığı için, bir türlü sonuca ulaştırılmayan ve yılan hikayesine dönmüş bulunan bir takım davalar vb. ile sakatlanmış bir mücadelenin ifadesiydi. Ancak, tam da bunun kendisi, Polisan işçisine, kapitalizmin bu vahşi ormanında haklılığın beş para etmediğini öğretmişti. "Geçerli olan haklılık değil, güçlülüktür" diyordu artık Polisan işçisi. Böylece onlar, bu son grevde "iti ite şikayet" etmeyi bıraktılar. Zaten bütün bir mücadele tarihleri, yasaların patronlardan yana olduğunu öğretmişti.

Ama bir de yasa uygulayıcıları olan jandarma ve polis vardı. Polisan'ın kurulu olduğu bölgenin mülki statüsünden ötürü, burada esas olarak jandarma bulunduruluyordu. Ama sözkonusu olan işçi hareketi olduğuna göre komünizm tehlikesi var demekti. Bu nedenle doğal olarak siyasi polise de ihtiyaç vardı. Her gün gelip kapının önünde nöbet tutan jandarma ekibinin yanısıra, bir özel araç içinde sivil polisler de eksik olmuyordu fabrika önünden. Ne var ki, 15 Mayıs'a kadar, işçilerin çoğunun gözünde jandarmanın fabrikayı neden beklediği yeterince açık değildi. Onlar gelip grev gözcülüğünü yaparlarken, jandarma da gelip orada bekliyordu. Hiçbiri diğerine karışmıyordu. Bu durağan ortamda devletin kolluk kuvvetlerinin gerçek işlevlerinin de üstü örtülmüş oluyordu.

Ne zaman ki Polisan işçisi patronu yasalara şikayet etmekten vazgeçip kendi işini kendisi yapmaya, grev kırıcılarını fabrikaya almamaya karar verdi, işte o zaman, jandarmanın fabrika kapısında ne için beklediği bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Devlet konusunda, polis ve asker konusunda en küçük bir sınıf bilincine sahip olmayan işçiler bile, o gün, bir kaç saat içinde, "kolluk kuvvetleri"nin ne olduğunu, ne işe yaradığını öğrenmiş oldular.

Eylem günü fabrikanın önünde olağanüstü bir kalabalık toplanmıştı. Bir aydır süren grev boyunca işçiler hiç bu kadar hareketli ve heyecanlı değillerdi. Üstelik bu derece kalabalık da gelmiyorlardı fabrika önüne. Mutlaka bir şey yapmayı düşünüyorlardı! Bunun üzerine jandarmaya işçileri dağıtması emri verildi. Polisan işçileri ile jandarma göğüs göğüse geldiler. Devletin kolluk güçlerinin görevi işçileri fabrika kapısından çekmek, işçilerin görevi grev kırıcıları fabrikaya sokmamak... Biri bir yandan çekiştiriyordu, diğeri öbür yandan... Bu çekişme silah sesleri gelinceye dek sürdü. Jandarma komutanın silah kullanmasından sonra çevreye dağılan işçiler, toparlanıp yeniden fabrika önüne gelinceye dek, silah sesini duyan çevre halkı da toplandı. Polisan ve yöredeki diğer fabrikaların işçilerinin ailelerinden oluşan çevre halkından kiminin oğlu, kiminin kardeşi, eşidir grevdekiler. Ailelerinin de katılımıyla sayıları daha da arttı direnişçilerin. Grev kırıcısı faşistleri taşıyan servisler taşa tutuludu, camları tuzla buz edildi.

Ama Polisan işçisinin gözünde asıl önemli olan servis araçlarının camları üzerinden patrona verilen üç kuruşluk zarar değildir. Asıl önemli olan,

bu gelişmenin çoğu işçinin zihnindeki prangaları kırmasıdır. Artık jandarmanın fabrika kapısında ne için beklediği, görevinin ne olduğu konusunda kimsenin kuşkusu kalmamıştır. Devletin, mahkemeleriyle, askeri ve polisiyle, patronun çıkarlarını korumak için kurulmuş bir aygıt olduğunu öğrenmişlerdir. Hem de, yalnızca sermaye sınıfının genel çıkarlarını korumak için de değil, tek tek her patronun özel koruması gibi çalışacak biçimde kurulmuş bir mekanizma olduğunu... Polisan grevinin, Gazi direnişinin, Aras Kargo direnişinin ve küçük-büyük hemen tüm işçi eylemlerinin döne döne ortaya koyduğu gibi... Sermaye sınıfı için yasalarda ne yazıldığının hiçbir önemi yoktur. Yasaları yapanlar da onlar olduğuna göre, işlerine geldiği zaman ve geldiği gibi uygularlar. Ya da uygulamazlar. Onlardan bu konuda hesap da sorulamaz. Çünkü onların üstünde, onlardan hesap soracak kimse yoktur. En üst organlarına kadar devletin tüm kurumları kapitalistlerin emrine amadedir. Kapitalistlerden birinin bir telefonuyla polis ve jandarma hazırola geçer. Vur derse vurur, kır derse kırar...

On yılı aşkın bir zamandır Kürt halkına karşı yürtülmekte olan kirli savaşa; ayyuka çıkan işkence, adam kaçırma, öldürme, evde-sokakta kurşunlama, faili "meçhul" cinayetlere; büyük kentlerdeki gizli soygun, kumar, uyuşturucu, kacakçılık vb. tüm pis işlerde polisin suç şebekelerin eli olduğu gerçeğinin açığa çıkmış olmasına, tüm bunlara rağmen, devletin ne olduğun konusunda işçilerin tam olarak anlayamadığı gerçekler, iki saat gibi kısa bir zamanda, kavganın sıcak pratiği içinde öğrenilmiştir.

Polisan işçisi artık, devletin gerçek sahibinin patronlar, devletin kolluk güçlerinin de patronların koruyucu güçleri olduğunu öğrenmiştir. Hem de öylesine öğrenmiştir ki, boynudaki, sırtındaki dipçik ağrılarının acısı geçtikten sonra bile unutmayacaktır!

Polisan işçisiyle aynı barikatta omuz omuzaydık

Her şey o gün değişti. 15 Mayıs günü, grevde bulunan polisan işçileri, zorunlu tasarruf nemaları, 17 günlük ücret ve 105 işçinin ücretlerinin ödenmemesi üzerine, eylemlerni bir üst düzeye çekebilmek için harekete geçtiler. Bu arada MHP'li müteahhitlerin getirip çalıştırdığı 150 işçi de fabrika önündeki otobüslerde bekliyordu.

Fabrikayla ve işçilerle daha önce bağ kurmuş olan biz Gebzeli Ekimciler,büyük direniş gününde Polisan işçisiyle aynı barikattaydık. MHP'li müteahhitlerin getirip çalıştırdığı 150 grev kırıcısı işçiler dahil, işvereni de içeriye sokmadık. 3 cemse asker barikata karşılık barikat ördü. Saat 10.00'a doğru işçilerin katılımıyla sayımız gittikçe arttı. Bu arada çekim yapan medyaya karşılık zafer işaretiyle poz vermeye çekinen işçilere biz komünistler yol açınca, işçiler de işaret vermeye başladı. Karakol komutanı işçilerle kurduğumuz birliği kesmek amacıyla kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi sordu. Biz ise işçileri muhatap alarak; bir DYO, bir Marshall işçisi olabileceğimizi, önemli olanın Polisan işçisi olmak değil sınıf dayanışması olduğunu anlattık. İşçiler de olumlu tepki gösterince, komutan hiçbir şey söyleyemeden çekildi. 10.30'a doğru jandarma barikatını zorlamaya başladık. Tek yumruk, tek yürek olduk, kimi işçilerin kaburgaları ezilme pahasına 3-4 kez yüklendik. Her defasında geri püskürttüler bizi. Bu arada; kendilerinin de çocuklarını askere verdiklerini, orduya silah ve malzemenin kendi almterleriyle alındığım söyleyerek uzlaşma noktaları arayan kimi İşçiler istiklal marşı okumaya başladıysa da, askerden karşılığında dipçik görünce hemen marşı kesmek ve direnmeyi sürdürmek yolunu seçtiler.

Arkadan yoğun bir ateş başladı. İlk paniği yaşan işçiler çatışarak dağılmaya başladılar. İşçileri ve komünistleri yerlerde sürükleyerek, tekme-yumrukla gözaltına aldılar. Ancak direnişin devam ettiğini görünce çaresiz bırakmak zorunda kaldılar. İşçileri toparlama çabamıza karşılık kopukluklar sürünce, bulduğumuz koca taşlarla jandarmaya yöneldik ve 2 adet 302 otobüsünün camlarını tuzla-buz ederek yukarıya mahalleye çıktık. Gecekondu halkını, kahveleri, bağıra çağıra ellerimizde taşlarla, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganıyla direnişe çağırdık. Bir U çizip tekrar fabrikanın önüne geldiğimizde çevre halkı da kadınlarıyla teyzeleriyle alana dolmuştu. Ailelerinin de katılımıyla sayıları daha arttı direnişçilerin. Bu arada

cemse sayısı 12-13 olmuş, fabrika önünde kare şeklinde barikat örmüşlerdi.

Fabrika önüne gelir gelmez sloganı patlattık. "Ölmek var, dönmek yok!", "Her gün öleceğimize bir k re ölürüz, onurlu ölürüz!" Kitleyi toparlayıp fabrika önüne yığma çabamızı düzenin barbarlığının teşhiriyle birleştirdik. Bir yandan devrimci sloganlar atıyor diğer yandan sınıfın öncü devrimci rolünün propagandasını yapıyorduk. Tüm bunlar kitlenin komünistlere yönelik sempatisini geliştirdi. O andan sonra her dakika yanımıza işçiler gelerek, bizi tutuklayacaklarını, dikkatli olmamızı söylediler. Biz ise, 200 işçiye olacak olanın bize de olacağını, ayrıca bedel ödemeden zaferi kazanamayacağımızı, dahası dışarıda da tutsak yaşadığımızı vurguladık. Buna rağmen öncü insanların kendileri için önemli olduğunu söyleyerek bize verdikleri değeri belirttiler. Direniş sonunda etten barikat örerek bizi kaçırdılar. Bu işçilerin komünistlerle bağ kurmada atmış oldukları önemli bir adım oldu.

İşçiler, işverenin oyalama taktiklerine aldanmayarak direniş ruhunu devam ettirip paralarını aldılar. Bu kazanım da gösteriyor ki, düzenin yasalarını çiğneyen, kendi yasalarına göre davranıp direnişi körükleyen eylem çizgisi bizi zafere ulaştıracaktır.

Polisan'ı bir ilk adım sayıyoruz

Başından itibaren hareketimizin faaliyet ekseni sınıf ve fabrika çalışması olarak belirlenmiştir. Bugüne dek işçi sınıfına dönük çalışmaya özel bir önem verdik ve bunda ısrar gösterdik. Ancak buna rağmen, genel politik faaliyetin etkilerini yoğunlaştığımız alanlarda devşirmek ve maddi bir güce dönüştürmek bizim için bir zorlanma alanı olagelmiştir.

3. Genel Konferansımız önümüzdeki partileşme sürecinin sorunlarını irdelerken, bu alandaki zaaflarımızın tahlil edilmesine ve aşılmasına özel bir ağırlık vermiştir. Zira parti niteliğine kavuşmamız, herşeyden önce; sınıfla kalıcı bağlar kurmamıza, fabrikalarda kökleşmemize ve kitlelere önderlik etme yeteneği kazanmamıza bağlı olacaktır.

Yeni dönemde tüm çabamızı 3. Genel Konferansımızın sağladığı açıklıklar ve perspektifler doğrultusunda yoğunlaştırdık. 1 Mayıs öncesi yoğun bir genel propaganda kampanyası gerçekleştirmemize ve bu süreçte düşmanın genel bir saldırısına maruz kalmamıza rağmen sınıf ve kitle çalışmasında anlamlı ilk mesafeler almaya başladık.

Özellikle de etkin bir müdahalede bulunduğumuz Polisan direnişi bu açıdan bizim için önemli bir deneyim ve ilk başarı olmuştur. Dışardan yöneldiğimiz önemli bir fabrikada işçilerle buluşabilmiş, eylemlerini bir üst boyuta sıçratmalarına önderlik etmiş, onlarla omuzomuza düzenin kolluk güçleriyle çatışmış ve mücadele alanından işçilerle kaynaşmış, önemli kazanımlarla ayrılmıştık.

Bu başarıda en büyük pay kuşkusuz, genel siyasal faaliyetimizi, fabrika alanlarında yoğunlaşmış özgül ajitasyon-propagandayla ve etkin bir kitle çalışmasıyla birleştirebilmemiz olmuştur. Tam da bu aynı çalışma tarzı bize bizzat işçi sınıfının günlük yaşam kavgasında yerimizi alma fırsatını verdi. Bize sınıfı, iktisadi ve demokratik taleplerine sahip çıkarak ileriye çekmek, mücadelenin yüzünü düzene ve onun kolluk kuvvetlerine çevirmek olanağı verdi.

Polisan direnişinin de gösterdiği gibi; kitlelerle buluştuğumuz, sınıfla anlamlı bağlar kurduğumuz, devrimci bir öncü inisiyatif yle mücadeleye müdahalede bulunduğumuz alanlar, aynı zamanda partileşme sürecinde mesafe aldığımız, kitlelere önderlik yeteneği kazandığımız ve geliştirdiğimiz alanlar olmaktadırlar.

Polisan'a müdahalemiz ve direnişte oynadığımız rol, bizim için yalnızca bir ilk adımdır. Asıl tayin edici olan, önümüzdeki dönemde sınıfın önderlik ihtiyacına kendi alanımızdan yanıt verecek bir çalışma tarzı tutturabilmek ve bunda ısrar etmektir. Polisan'da elde ettiğimiz deneyimlerden de faydalanarak, bir değil onlarca, on değil yüzlerce Polisan yaratmaktır. Etkinlik kurduğumuz fabrika ve işçi semtlerinde sınıf ve kitle mücadelelerine önderlik etmek, parti ve devrimin köşe taşları haline getirmektir.

Gebze'li komünistler

METAŞ'ta "patron seçme" eylemi!

İşçiler ücretli kölelikten kurtuluşun yolunu seçmelidirler

İzmir'de METAŞ işçileri, METAŞ'ın özelleştirme kapsamındaki %42 hissesinin Uzanlar'a (Rumeli Holding) satılmasına karşı eylemdeler. Basın açıklaması, iki gün iş yerini terk etmeme ile başlayan, Başbakana toplu mektup postalama ile devam eden eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar. Türk-Metal Sendikası işyeri temsilcisi tarafından dile getirilen istemlerde, satışın Uzanlar'a değil Yaşar Holding'e yapılması talebinin işgüvencesi ve kazanılmış hakların korunması taleplerinin dahi önüne geçtiği görülüyor. Sendikacılar "dürüst sanayiciler"le çalışmak istedikleri için METAŞ'ın Yaşar Holding'e verilmesini istediklerini açık açık söylüyorlar.

METAŞ iki yıl önce iflas ettiğinde, Yaşar Holding'e bağlı Tütünbank'a devredilmişti. İşçilerin fedakarlıklarıyla yeniden kâra geçen METAŞ'ta, Yaşar Holding işçi düşmanı yüzünü göstermedi. Tütünbank'ın yönetimde kalacağı sürenin kısa olacağını biliyor, sonrası için hesap yapıyordu. Bunun bu hesapların meyvalarını toplamaya çalışıyor. İşçileri satılmış sendikacılar aracılığıyla kendisi için eyleme geçirerek, ihaleyi ucuza kapatma hevesinde. METAŞ işçileri düştükleri denizde yılana sarılmış durumdalar. Kendilerinde, alınterleri ile kâra geçirdikleri fabrikanın hangi "dürüst sanayici"ye peşkeş çekileceği kararını verme cesaretini bulabiliyorlar. Özelleştirmenin kendileri için bir saldırı, örgütsüzleştirme, yoksulluk ve işsizlik olduğunu hissediyorlar. Fakat Yaşar Holding'in beslemesi sendikacıların önderliğinde, ancak "Uzanlar'a karşı Yaşar Holding için" mücadele bayrağı açabiliyorlar.

Oysa İzmir'li her işçi bilir ki, Yaşar Holding İzmir'de taşeronluğun, sendikasızlaştırmanın, asgari ücrete mahkumiyetin, insan onuruna yakışmayacak her türlü uygulamanın bayraktarlığını yapmaktadır. Ege Gübre'de taşeronlaştırma sonucu işçileri örgütsüzlüğe mahkum eden, METAŞ işçisinin medet umduğu aynı Yaşar Holding değil midir? DYO'da işçilerin yarısını geçici statüde asgari ücretle çalıştıran, kalan yarısının tazminatlarını ise, işe aldıklarına sendikaya üye olmayacağına dair imza attıran, sözleşmelerde geçici işçilerin sürelerini açık bırakarak istediği an işten çıkarma sopasını sallayan, işçileri sanki suçluymuş gibi tek tek parmak izlerini alan Yaşar Holding değil midir? Fabrikalarında tek bir Kürt işçi çalıştırmamaya yeminli ırkçı Yaşar Holding mi METAŞ işçisinin kurtarıcısı olacak?

METAŞ işçisinin bugün istediği, iş güvencesi ve kazanılmış haklarını korumaktır. Fakat bunun için yanlış bir yol seçmiştir. İşçiler kaderlerini sözde dürüst sanayicilerle değil, kendi sınıf kardeşleriyle ve tüm ezilenlerle birleştirmeyi başardıklarında, en çözümsüz görünen sorunlarına dahi çözüm bulabileceklerdir. Sanayicinin dürüstü olmaz. Her patronun tek bir yasası vardır: Kâr, kâr, daha çok kâr! Bunun için de tek yol, işçilerin ürettiklerinin fazlasına, daha fazlasına el koymak, sendikasızlaştırmak, taşeronlaştırmaktır. İşçileri işsizliğe mahkum ederek birbirlerine düşürmek, sefalete, düşkünlüğe mahkum etmektir. Yaşar Holding'in ücretli köleleri bunu hergün yeniden yaşamaktadırlar.

Gerici sendikacılar eliyle yürütülen bu kampanyaya bir de basın eliyle yürütülen, "KİT'ler Ege'de kalsın!" kampanyası eşlik etmektedir. Ege'nin işçi ve emekçilerini İzmir sermayesinin kuyruğuna takarak onları sınıf kardeşlerinden ve kendi sınıf çıkarlarından uzaklaştırmak amacını taşıyan bu kampanya, İzmir'deki güçlü kapitalistler tarafından desteklenmektedir. Böylece onlar bir taşla iki kuş vurmaktadırlar. Bir yandan pazardan aldığı payı büyütmek için devlete baskı yapmakta, öte yandan ise İzmir'in işçi ve emekçilerini sersemletip bağımsız sınıf tutumundan uzaklaştırmaktadırlar.

Özelde METAŞ, genelde İzmir işçisi, bu oyunlara karşı uyanık olmak zorundadır. Ne Yaşar Holding Uzanlar'dan daha namusludur, ne de İzmir sermayesinin bölge dışı sermayeden bir farklılığı vardır. METAŞ işçileri, ancak kavga bayraklarına "Özelleştirme saldırısına hayır!", "Kahrolsun sermaye düzeni!" yazarak,öteki sınıf kardeşleri ve emekçilerle birleşerek, gerçek mücadele ve kurtuluşun yolunu tutmuş olurlar.

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgüt, önderlik ve kadro sorunları

Yeni çözücü halka: Kadro sorunları

Örgütümüzde "önderlik sorunları"nın önplanda bulunduğu, hareketin sağlıklı bir genel gelişim çizgisine oturmasının bu sorunların çözümünden geçtiği bir dönem yaşadık. Bu dönem artık eski karakteriyle geride kalmıştır. 2. Genel (Olağanüstü) Konferansımızdan itibaren önderlik sorunlarının mahiyeti artık değişmiştir. Bugün sorun, önderlik kademesini nitelik yönünden geliştirmek ve nicelik yönünden güçlendirmektir. Fakat en önemlisi, Merkez Komitesi'nin çalışma tarzını en verimli biçimde düzenlemek, genel amaca ve dönemsel hedeflere uygun hale getirmektir.

Tüm bunların taşıdığı özel önem ne olursa olsun, sorunun çerçevesi bugün tümüyle değişmiştir. "Yönetici" olup da örgütün önderlik ihtiyacına yanıt verecek bir kişilik, kapasite ve sorumluluk anlayışından yoksun olan öğelerin, hareketin gelişimini sürüklemek bir yana, bizzat önünü tıkadığı dönem ve durum artık son bulmuş, geride kalmıştır. Bugün artık örgütsel alana ilişkin tartışmalarımızın ana ekseni ve çözümde yoğunlaşmanın esas alanı, kadrolar sorunudur. Örgütsel gelişmemizin genel seyri içinde bugün önplana çıkan ve özel bir tarzda yüklenmeyi gerektiren sorun budur. Militan bir komünist siyasal örgüt haline gelebilmemizin, belirlenmiş görevler ve hedefleri başarıyla gerçekleştirebilmemizin, bu çalışma ve gelişmeyi öncü sınıf partisi düzeyine artık nihayet vardırabilmemizin örgütsel planda çözüm halkası bu sorunda odaklaşmaktadır.

Kadrolar sorununun bize özgü bugünkü anlamı

Elbette kadrolar sorunu hiçbir zaman kendi başına konulamaz. Bu, temelde doğru bir ideolojik-siyasal çizgi, yetkin ve başarılı bir önderlik, doğru bir çalışma tarzı ve nihayet devrimci bir iç örgütsel yaşam sorunudur. Kadro sorunu, ancak tüm bunların organik bütünlüğü içinde gerçek anlamını, dolayısıyla başarılı ve kalıcı çözümünü bulabilir. Bu böyle olmakla birlikte, yine de, tüm bu temel faktörlerin sağlıklı gelişiminin ve başarılı bir uyumunun, gelip kadrolar sorununun özel bir tarzda ele alınmasında düğümlendiği gelişme aşamaları da vardır ki, hareketimizin bugünkü durumu tam da budur. Kadrolar sorunundaki muhtemel bir çözümsüzlük, bir ideolojik-politik çizginin tüm gücünü boşa çıkarabilir; bir önderliği güçsüz duruma düşürebilir; belirlenmiş görev ve hedefleri kağıt üstünde bırakabilir; ve nihayet, örgüt yaşamında ve pratik çalışmada bir tarzı tutturabilmeyi zora sokabilir, hatta tümüyle olanaksız kılabilir. Siyasal-örgütsel yaşamın diyalektik ele alınışı içinde, bu tür bir durumun kavranması, herhangi bir güçlük taşımaz.

Stalin'in, doğru bir ideolojik çizgi belirlendikten sonra, sorunun ve görevlerin doğru bir çözümü verildikten sonra, örgüt çalışmasının, bu çerçevede kadroların belirleyici önemi üzerine, çok bilinen ve sık aktarılan sözleri şöyledir: "Doğru bir siyasal çizgiye sahip olmak elbette ilk, ve en önemli şeydir. Ama bu henüz yetmez. Doğru bir siyasal çizgi, sadece ilan edilmek için değil, ama uygulanmak için çizilmiştir. Ne var ki, doğru bir siyasal çizgiyi pratik olarak uygulamak için, kadrolar gerekir, partinin siyasal çizgisini anlayan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp uygulamaya hazır bulunan, onu pratiğe geçirmesini bilen ve onu yanıtlamaya, savunmaya, onun için savaşmaya yetenekli olan insanlar gerekir. Yoksa doğru siyasal çizgi, kağıt üzerinde kalma tehlikesini taşır." (*Leninizmin Sorunları*, Sol Yayınları, s.719)

Doğru bir ideolojik-siyasal çizginin akibeti bakımından kadro faktörünün belirleyici önemi üzerine bu sözler yeterince açık ve anlamlıdır. Fakat yine eklemeliyiz ki, Stalin burada, kimliğini ve kişiliğini bulmuş, güçlerini ve geleneklerini yaratmış bir partinin, her gelişme safhasında önüne

hep çıkacak yeni görev ve hedeflerin gerçekleştirilmesinde kadroların belirleyici önemi üzerine konuşuyor. Sorunun bu yönü kendi başına çok önemli olmakla birlikte, bizim kendi somutumuzda sorun daha kapsamlıdır. Daha özel bir anlam ve önem taşımaktadır. Bizde sözkonusu olan, hiç de yalnızca bir evrenin doğru belirlenmiş görev ve hedeflerini başarıyla gerçekleştirebilme sorunu değildir. Fakat daha da önemlisi, oluşum ve gelişme süreci içinde olan yeni bir hareketin, bu yeniliği, kendi örgüt yapısı ve çalışması ile politik mücadele pratiğinde somutlamasıdır. Genel ideolojik kimliği ile uyumlu bir maddi-örgütsel kuvvete dönüşebilmesiir. Demek oluyor ki, kendini komünist bir siyasal sınıf örgütü düzeyine çıkarabilmek, öncü sınıf partisi kimliğini artık nihayet tam anlamıyla ve her cephede kazanabilmektir. Sorun bu çerçevede ele alındığında ve parti olma sürecimizin toplamı açısından düşünüldüğünde, gelinen aşamada, gelişmemizin bugünkü düzeyinde, kadro sorunlarının çözümü belirleyici önemdedir, tayin edici çözüm halkasıdır.

Kadro sorunu başından itibaren hareketimiz için temel bir zaaf alanı olagelmiştir. Bu zaafın temelinde hareketin objektif durumu yatmaktadır. Geleneksel küçük-burjuva devrimci hareketten bir ideolojik kopma olarak siyasal sahneye çok sınırlı güçlerle çıkan bir hareket, doğaldır ki, kendi ideolojik çizgisinin kadrolarını ancak zamanla yaratabilirdi. Bunun gerçek zemini ise, bu ideolojik çizginin doğasına ve gereklerine uygun bir siyasal çalışma ve mücadele olabilirdi.

Daha başından itibaren biz, çok sınırlı da olsalar, elimizdeki güçlere örgütsel bir biçim vermeye ve onları bir siyasal sınıf çalışmasına yöneltmeye çalıştık. Ne var ki, henüz tam anlaşılmamış ve doğru dürüst sindirilmemiş bir ideolojik etkilenme ile kazanılmış bu güçleri böyle bir çalışmaya yöneltmede hep zorlandık. Görevlerin pratik alanına geçiş, çoğu durumda, ideolojik etki ile kendimize çektiğimiz bu insanların gerçekte bize yabancı oldukları gerçeğinin açığa çıkmasına vesile oldu. Bu sözde kadrolar, geleneksel devrimcilik anlayışından sınıf devrimciliğine geçişe hazır olmak bir yana, buna direnç gösteren unsurlar olduklarını ortaya koydular. Hep tartışageldiğimiz önderlik problemi de düşünüldüğünde, bu başarısızlık daha kesin bir biçim alıyordu.

Buna rağmen, belli güçleri kazanmayı, elde tutmayı, onlarla örgütsel şekillenmemizin ilk adımlarını atmayı, dar, sınırlı ve henüz gerçek manada sınıf çalışması sayılmayacak olsa da, bir ilk politik çalışma deneyimi yaşamayı başardık. I. Genel Konferansımız bu nispi başarının üzerinde yükseliyordu. Yine de burada önemle belirtilmelidir ki, bu konferansı önceleyen aşamada kazandığımız hemen tüm kadro potansiyeli, siyasal çalışmanın değil, fakat ideolojik güç ve etkinin ürünü olarak kazanılmıştır. Bu olgu, onların hemen tümden geleneksel hareketin saflarından kazanılan unsurlar olduğu gerçeğine de kendiliğinden işaret ediyor. Böyle olunca, ideolojik etkiyle bizim saflarımıza aksalar da, gerçek ideolojik-politik ve örgütsel şekillenmişlikleriyle aslında henüz geleneksel hareketin kadroları sayılması gereken bu insanların, çok ciddi bir eğitim ve çok köklü bir kişilik dönüşümü problemiyle yüzyüze bulundukları gerçeği de, aynı şekilde kendiliğinden anlaşılır. Sınanmış ve oturmuş bir kollektif merkezi önderliğin henüz oluşmadığı, hazırda bu insan malzemesini emecek ve kendi çizgisindeki bir politik faaliyet içinde dönüştürecek bir örgütsel yapının da henüz bulunmadığı koşullarda, yüzyüze olduğumuz problem çok daha da karmaşık bir hal alıyordu.

I. Genel Konferans aşamasında bile, problem hala bu çerçevesini koruyordu. Kazanılmış güçler henüz çok yeniydi ve yaratılmış bulunan örgütsel yapı, henüz gerçek manada bir siyasal pratiğe yönelmiş olmadığı gibi, bu durumda, doğal olarak oturmuşluktan da uzaktı. Tüm bu gerçekler, elde bulunan ve daha kazanılacak olan insanların, hareketimizin ideolojik çizgisinde sıkı ve sürekli bir **eğitimini** ve bu doğrultuda yürütülecek bir politik faaliyet içinde **dönüştürülmesini** gerekli kılmaktaydı. Bu başarılamadığı takdirde ise, mevcut durumlarıyla hala geçmiş döneme ait bu tür bir insan malzemesiyle yaratılacak bir örgütsel yapı, hareketin ideolojik çizgisiyle uyumlu bir politik faaliyet ve mücadelenin taşıyıcısı olmak bir yana, problemin uzaması halinde kaçınılmaz olarak engeli haline dönüşürdü. Bugün I. Genel Konferansımızın belgelerini yeniden incelediğimizde, bu konuda daha o zamandan berrak bir bilinç ve bu çerçevede saptanmış canalıcı görevler olduğunu görmekteyiz.

Ne var ki, bu konferanstan çıkan yönetim organının bizzat kendisinin bu tür bir gelişmenin önüne bir engel olarak çıktığını, dolayısıyla problemi çözmek bir yana ağırlaştırdığını biliyoruz. Yeni ideolojik çizgiye uygun bir politik-örgütsel kimliğin pratikte maddi bir kuvvet olarak yaratılamadığı bir durumda, sürdürülmekte olan eski kimliğin eski ideolojik önyargılarla yeniden buluşması da kaçınılmazdı. İşte saflarımızda boyveren liberal tasfiyecilik, bu buluşmanın, iki yenilgi sonrası

dönemde ve kitle hareketindeki bir gerileme ortamında, aldığı somut biçim oldu.

Merkez Komitesi'ndeki iç dağılmaya rağmen, hareketimizin ideolojik çizgisinin takipçisi önderlik kadroları, MYO üzerinden, sorunu "kan uyuşmazlığı" tanımlaması ile gündeme getirdiler. *Beşinci Yıl* değerlendirmesi, bu açıdan yolaçıcıydı. Konuyu, sonraki gelişmelerin ışığında ve daha genel bir çerçevede toparlayan *Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!* başlıklı değerlendirme ise, hareketimizdeki kadro sorununu, sorunun çözümü çerçevesi ile birlikte şöyle özetler:

"EKİM'de kazandığı güçleri yeniden biçimlendirme sorunu, bu güçlerin ortaya konulmuş bulunan partileşme çizgisi doğrultusunda bir pratik seferberliği ile örtüşür. Bu pratik görev, sınıfı eksen alan, ısrara dayalı sürekli ve sistemli bir politik faaliyetten başka bir şey değildir. Çok daha somut ifade edersek, sökonusu olan, işçi sınıfı içinde belirlenmiş alanları ve fabrika birimlerini ısrarlı ve sürekli bir biçimde "döven" (bu ifade "alan dövme" şeklinde ve Konferans tartışmalarında kullanılmıştı) bir politik faaliyet çizgisini oturmaktır. Örgütsel biçimlenmemiz ancak bu faaliyet içinde asıl şekline kavuşacaktır. İdeolojik planda proleter sosyalizmi perspektifine ulaşmış kadroların, pratikte **sınıf devrimciliğine** uygun bir yeniden biçimlenmesi, ancak bu faaliyet içinde gerçekleşecektir. Sınıfın en ileri, sınıf bilincine ulaşmış devrimci öğeleri, bize ancak bu tür bir çabanın bir ürünü olarak akacak, saflarımızı devrimci sınıfsal özellikleriyle güçlendirebileceklerdir. Bu süreç, bu tür bir çalışma, bir yanıyla sınıf öncülerini bize iterken, öteki yönüyle de sınıf kitlesi üzerindeki politik etkimizi günbegün artıracak, yayacaktır. Politik ve örgütsel kültürümüz, mücadele değerlerimiz, ihtilalci geleneklerimiz de, sınıfı devrimcileştirme çabasında ifadesini bulan bu pratik mücadele süreci içinde oluşacak, gelişecek, yerleşecektir. **Fabrika hücreleri temeline kavuştuğu ölçüde** gerçek bir komünist sınıf örgütü olarak adlandırılmaya hak kazanacak bir devrimci sınıf partisi de, ancak bu çizgide bir çabanın ürünü olabilecektir." (*İç Yazışmalar*/*İç Çatışmalar*, s.185-186)

Bu özlü çerçeveyi, hemen devamında, "örgütsel gelişmemizin ve dolayısıyla sorunlarımızın gerçek ve geniş alanı aslında budur" vurgusu izler ki, Olağanüstü Konferansla başlayan yeni dönemde katettiğimiz tüm mesafeye rağmen, bu vurgu bugün için de geçerlidir ve günceldir.

Nedenleri üzerinde söyleyeceklerimizi, bugün elimizde birikmiş bulunan kadrosal güçlerin bazı temel özellikleri ve sorunun ortak kaynaklarından giderek sıralayabiliriz.

Kadro sorununun ortak temelleri

İlk olarak, şu önemle vurgulanmalıdır ki, bugün artık somut pratik çalışmamız da bize insan kazandırıyor olmakla birlikte, kadrosal güçlerimizin esas kaynağı hala da genel ideolojik-politik etkilenme olmayı sürdürmektedir. Bu da kazanılan güçlerin kaynağının geleneksel hareketin safları olduğunu anlatır. Dolayısıyla da, bu kadrolar şahsında, geleneksel devrimcilik anlayışından sınıf devrimciliği anlayışı ve pratiğine geçiş gibi bir temel problemin, örgüt çapında tüm önemini hala koruduğunu gösterir.

İkincisi, örgütsel faaliyet ve şekillenmemiz, gerçek bir siyasal sınıf pratiği eksenine hala da oturabilmiş değil. Tüm güç ve olanaklarımızı sınıfla bağlarımızı geliştirmek ve sınıf hareketini devrimcileştirmek asli görevi doğrultusunda kullanmada giderek daha çok mesafe alıyoruz. Bu alanda gelişmekte olan bazı ilk ilişkilere ve sınırlı bazı başarılara sahibiz. Fakat yine de, mevcut durumda, henüz esas olarak sınıfın dışında olan ve ona dışardan (ve dolaylı) seslenen bir örgüt olduğumuz da bir gerçektir. Bu ise, hedeflenen dönüşümün gerçek pratik-siyasal ortamını henüz gereğince bulamadığımızı gösterir.

Üçüncüsü, sorun mevcut kadrosal güçlerimizin ilk şekillenmelerini, devrimcilik anlayış ve pratiklerini geleneksel küçük-burjuva devrimci hareket içinde yaşamış olmalarından da ibaret değildir. Bununla bağlantılı olan bir öteki temel olgu, bu kesimden kazanılmış yoldaşların, sosyal köken ve kültürel şekillenme olarak da küçük-burjuva sosyal kategorilere ait bulunmalarıdır. Bu kökenden gelen bir kişiliğin, ideolojik kavrayış, sosyal-kültürel eğilimler, yaşam tarzı ve alışkanlıkları yönünden köklü bir ideolojik ve sınıfsal dönüşüme olan kesin ihtiyacı yeterince açıktır. Bu, sorunun bir başka temel yönüdür.

Dördüncüsü, hareketimizde bugün ideolojik çizgimiz etrafında güçlü ve güvenli bir kenetlenme olsa bile, bunu, bu ideolojik çizgisinin sindirilmesi ve içselleştirilmesi sorunu ve canalıcı ihtiyacı ile karıştırmamak gerekir. İdeolojik çizgimiz temeli üzerinde sıkı ve sürekli bir eğitimin bugün hala ciddi bir ihtiyaç olmasını bir yana bırakalım. Fakat daha da önemlisi, hem bu çizginin canlı ve yaratıcı içeriği ile kavranması ve hem de kavrandığının pratikte gerçekten anlaşılabilmesi için, bir kez daha

ciddi bir siyasal sınıf pratiği gerekir ki, bu alanda henüz işin başında olduğumuzu zaten vurgulamış bulunuyoruz.

Beşinci ve son olarak, bütün bunlara, geldikleri sosyal köken ve siyasal geçmişten bağımsız olarak, bugünün devrimcilerinin; 12 Eylül yenilgisi ile '89 çöküşünün etkisini taşıyan, genel tasfiyeci cereyana maruz kalan, kitle hareketindeki ağır ve sancılı gelişmenin yıpratıcı sıkıntılarını yaşayan bir kuşak olduğu temel önemdeki gerçeği de eklenmelidir.

Her biri ayrı bir önem taşıyan bu olguların tümü birarada, kadro politikamızın temel bir unsurunun dün olduğu kadar bugün de özel önemini koruduğunu göstermektedir. Bu, eldeki kadro güçlerinin ideolojik çizgimiz temelinde ciddi bir teorik ve pratik eğitimi ve dönüşümü, başka bir ifadeyle kendi ideolojik ve örgütsel potamızda yeniden biçimlendirilmesi sorunudur. Demek oluyor ki, sorunun I. Genel Konferansımızda, *Beşinci Yıl* değerlendirmesi ile *Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!* başlıklı değerlendirmede tekrar tekrar ortaya konulmuş o kendine özgü yönüdür.

Kadro politikamızın bugünkü gerekleri örgütsel inşa görevlerimizle kesişmektedir

Kadro politikamızın bu önemli boyutu, bugün içinde bulunduğumuz evrede, partileşme sürecinin temel pratik-örgütsel görevleriyle de tamamen örtüşmektedir. Bunu, kadroları siyasal sınıf pratiği içinde eğitip dönüştürmek ile sınıfın bağrında öncü partiyi örgütlemek görevlerinin içiçeliği olarak da tanımlayabiliriz. Bilindiği gibi, önümüzde fabrika çalışmasında bir sıçrama yapmak, politik çalışmamızı sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesini hızlandırma görevi üzerinde özel tarzda yoğunlaştırmak, işçi sınıfı mücadelelerine etkin biçimde katılmak sorumlulukları durmaktadır. Mevcut örgütsel güçlerimizin bu pratik görevlerin ideolojik-politik sorunları çerçevesinde sürekli bir teorik eğitimi ve pratik seferberliği, aynı zamanda, sözünü ettiğimiz dönüşüm sürecinin yaşanmasından başka bir şey olmayacaktır.

Bu tür bir çalışma, kadro politikamızın bir başka temel, girmekte olduğumuz evrede ise belirleyici önemde boyutunu da kendiliğinden açığa çıkarmaktadır. Etkin bir siyasal sınıf çalışması demek, kadrolaşmayı bundan böyle, bizzat bu çalışmanın içinden kazanılacak güçlerle sürdürmek demektir. Bunun anlamı, sınıfın ileri ve devrimci öğelerine, "öncü sınıf kuşağı" dediğimiz kesime dayalı bir kadrosal güçlenme demektir. Burada, örgütün proleter sınıf tabanına oturtulması ile örgüt saflarının bilinçli proleterlerle beslenmesi, örgütün proleter sınıf bileşiminin bu süreç içinde sürekli güçlendirilmesi görevleri içiçedir. Kadro politikasının bu temel boyutu, aynı zamanda, örgütsel yapıyı fabrika hücreleri zeminine oturtmak, fabrika hücreleri temeli üzerinde yükselen bir öncü parti örgütlemek şeklindeki temel örgütsel politika ile de örtüşmektedir. "Sınıf çalışması ile örgütsel gelişmemiz organik bir süreç olarak kaynaşmalıdır. Örgütsel gelişmeyi, bu gelişme içinde kadrolaşmayı, sınıf içinde siyasal çalışmadan ayrı ele alamayız." (*'94 Dönemeci*)

* * *

Kadro sorunu ve politikasının, partileşme perspektifi içindeki bu ana çerçevesini gözden kaçırmamak, dahası bizzat onun içinde kavramak kaydıyla, üzerinde durulması gereken bir dizi başka yönü var. Bunlar güncel bir önem taşıdıkları gibi, tanımladığımız ana çerçevede bir gelişmenin önünü açmak, onu kolaylaştırmak bakımından da son derece önemlidir. Tümünü ortak bir payda olarak kesen sınıf kimliğini bir yana bırakacak olursak, kadro sorununu üç ana başlık altında toplayabiliriz. Bunlar, ideolojik kimlik, devrimci kimlik ve örgüt kimliğidir. Komünist örgüt kadrosu, bu temel niteliklerin organik olarak cisimleştiği bir devrimci tipini anlatır. Bunlar üzerinde sırasıyla ve kısaca duralım.

Komünist kadroda ideolojik kimlik

Bir örgüt, herşeyden önce, belirli bir ideolojik çizgi temeli üzerinde birleşmiş insanlar topluluğudur. Kadroların ideolojik-teorik eğitimi, örgüt yaşamının temel sorunlarından ve başarılı bir politik çalışmanın temel önkoşullarından biridir. Bir ideolojik çizgi ve bu çizgi doğrultusunda saptanmış politik görevler, ancak bu çizgiyi özümlemiş ve ortaya konulan görevleri bu kavrayış içinde ele alan kadrolar tarafından başarıyla uygulanıp gerçekleştirilebilir.

İdeolojik çizgi ve çalışmanın tayin edici önemi üzerine yeterli açıklığa sahip bir hareket olduğumuz halde, bugün kadrolarımızın ideolojik donanım bakımından oldukça yetersiz olmaları olgusu ile yüzyüzeyiz. Yoldaşlarımızın büyük bir bölümü temel marksist eğitimden yoksundurlar. Bununla bağlantılı olarak da, ideolojik çizgimizi doğru ve yaratıcı bir biçimde kavramaktan uzaktırlar. Bu gerçeği yüreklilikle kabul etmeliyiz ve politik-

örgütsel cephedeki sorunlarımızla açık bağlantısını görmeliyiz.

Komünist kadroların eğitimi sorununu elbette ki akademik bir darlık ve kısırlık içinde ele alamayız. Komünistler, devrimci sınıf mücadelesi sürecinde ve bizzat bu mücadelenin temel ve taktik sorunlarına getirilen ideolojik çözümler temeli üzerinde eğitileceklerdir.

Bu bakışaçısı içinde, marksist klasiklerin ve hareketimizin teorik-ideolojik ürünlerinin sürekli ve sistematik bir incelenmesi, çok özel bir önem taşımaktadır. Bu, örgütün ideolojik birliğini sürekli güçlendirmenin ve eylem birliğini güvencelemenin temel bir önkoşuludur. Oysa bu bizde bugün hala ciddi bir zaaf alanıdır. Görevleri gerçekleştirmede ve böylece hedeflere yürümedeki zorlanmaların temel nedenlerinden biridir bu. Bilindiği gibi, zor dönemin basıncı karşısında, hareketimizin ideolojik ve ilkesel konumlarında durmayı başaramayarak tasfiyecilik batağına savrulanların temel zayıflıklarından biri de, yine bu olmuştur.

Örgütümüz, tasfiyecilik olayının da uyarıcı etkisiyle, son iki yıl içinde örgüt saflarında ideolojik kavrayışı derinleştirmek sorununa daha çok önem verdi. Fakat yazık ki, pratik gereklerini yerine getirmede çok fazla başarılı olduğumuzu söyleyecek durumda değiliz bugün. Sorun hala *MK Değerlendirmeleri*'nde konulduğu şekliyle durmaktadır önümüzde:

"Saflarımızda bir çok yoldaş teorik-ideolojik gelişme süreçlerimizi şaşırtıcı bir edilgenlikle izlemektedir. Yazı ve incelemelerimiz şöylece bir okunmakta, bununla yetinilmektedir. Onları dikkatle, yeniden yeniden ve anlaşılmasını kolaylaştıracak ek kaynaklarla birlikte inceleme tutumuna nadiren rastlanmaktadır. Marksist-leninist teorinin esaslarını, bunları içeren klasik metinleri inceleme ve kavrama çabası da aynı şekilde son derece sınırlıdır. Marksist-leninist olmak iddiasındaki insanların kendi dünya görüşlerinin temel kaynaklarına bu ilgisizliğini anlamak mümkün değildir." (s.17)

Konferansımızı izleyecek dönemde bu zaafın üzerine daha etkin bir biçimde gitmek zorundayız. İdeolojik eğitim ve kavrayış yönünden zayıf ve yetersiz kalan kadrolarla parti yılını kazanmamız, ideolojik çizgimizi başarıyla uygulamamız, dolayısıyla görevlerimizi gerçekleştirmemiz, mümkün değildir. Hareketimizin ideolojik üstünlüğü, partimizin öncü kimliği, bizzat kadrolarımızın kişiliğinde ve kavrayışında somutlaşmak durumundadır.

Bu nedenle, meselenin önemini vurgulayıp durmanın ötesine geçmek, eğitim sorununu somut olarak planlamak ve sürekli bir denetim konusu yapmak zorundayız. Tüm temel metinlerimizi dikkatle inceledikleri konusunda güven vermeyen unsurları kesinlikle örgüt saflarına almamalıyız. Halihazırda örgüt üyesi ya da aday üyesi olup da, örgütün ideolojik çizgisi temelinde sürekli bir eğitime gerekli ilgiyi gösterememekte direnen ya da bunda zayıf kalan yoldaşların durumunu, özel tarzda tartışma gündemine getirmeli, eleştirmeli, sonucu somut olarak denetlemeliyiz.

MYO'nun, politik gazetenin ve öteki yayınlarımızın düzenli incelenip tartışılmasını organ yaşamının sürekli bir öğesi haline getirmeliyiz. Tüm yoldaşlarımızı, marksist dünya görüşünün köşe taşlarını oluşturan teorik eserleri kişisel bir inisiyatifle incelemeye, böylece temel eğitimlerindeki yetersizliği gidermeye sürekli teşvik etmeliyiz. *MK Değerlendirmeleri*'nin bu konudaki uyarısı ve kesinlemesi üzerinde önemle düşünülmelidir: "Hiçbir abartmaya düşmeksizin denebilir ki, markist-leninist dünya görüşünün genel esaslarını bilmeyen, Marks ve Lenin'in teorinin genel sorunlarına ilişkin eserlerini inceleyip kavramayan bir kimsenin, hareketimizin ideolojik çizgisini doğru anlaması ve bunu uygulama yeteneği göstermesi olanaksızdır. Böyle bir kimsenin EKİM yandaşlığı biçimseldir ve her türlü aykırılığın (bu arada "lenin uyuşmazlığı"nın) da temel nedenlerinden biridir." (s.17-18)

Komünist kadroda devrimci kimlik

Kadroların devrimci kimliği elbette ideolojik kimlikten ayrı düşünülemez. Zira devrimcilik ideolojik bir içeriktir herşeyden önce. Bir örgütün tutarlı devrimci kadrolara sahip olmasının temel bir önkoşulu, örgütün bunu olanaklı kılacak bir ideolojik-politik çizgiye sahip olabilmesidir. Devrimci bir kadronun burjuva ideolojik etkiyi göğüsleyebilmesinin, önüne çıkan çeşitli güçlüklere ve engellere rağmen soluklu davranabilmesinin, davaya bağlı kalmayı ve mücadeleyi sürdürebilmesinin temel bir güvencesidir bu.

Bu temel üzerinde kavramak kaydıyla, kadroların militan devrimci kişiliğini sürekli geliştirmek örgüt için temel bir sorundur. Bir örgüt üyesi gerçek bir dava adamı bilincine sahip olmalı, hergün ve her anki faaliyetiyle bunu somut olarak gösterip kanıtlayabilmelidir. Örgüt yaşamı ve proletarya devrimciliği, kendini tümüyle davaya adamayı gerektirir. Düzenle en ufak bir maddi bağ, komünist örgüt üyesi olma sıfatıyla hiçbir biçimde bağdaşmadığı gibi, düzenin ideolojik-kültürel etkilerine

karşı sistematik bir mücadele de bir komünistin sürekli bir görevidir.

Komünist militan, devrimci mücadelede tereddütsüz, mücadelenin gerektirdiği her türlü fedakarlığa hazır olmak zorundadır. Devrim savaşçısı olmanın gerekleri neyse kendini buna göre planlamak ve buna göre seferber olmak zorundadır. Bu konuda açık bir bilince, tutuma ve pratikte bu doğrultuda güven veren bir davranış çizgisine sahip olmayan hiç kimse, bugün örgütümüzün, yarın partimizin saflarına üye olarak kabul edilemez. Mesele elbette bu niteliklerle tam donanmış bir kişilikle örgüte hazır gelmek değildir. Böyle bir kişilik örgüt saflarında oluşacak, bizzat siyasal faaliyet ve sınıf mücadelesine katılım sürecinde gelişip pekişecektir. Fakat ilkin, devrimciliğin ve örgütlü devrimci mücadelenin gerekleri konusunda açık bir bilinç; ve ikinci olarak, bu doğrultuda güven veren bir çaba, kişileri örgüte kabul etmenin temel önkoşulu sayılmalıdır. Sınıf devrimciliğinin normlarını titizlikle gözetmediğimiz sürece, gerçek bir devrimci sınıf partisi inşa edemeyiz.

Kadroların devrimci kişiliğini yetkinleştirmek sorununda en canalıcı nokta, bunun ancak militan bir devrimci siyasal çalışma içinde, kitle mücadelelerine dolaysız olarak katılmak, onlara önderlik etmek çabası ve pratiği içinde olanaklı olabileceği gerçeğidir.

Komünist kadroda örgüt kimliği

Kadroların örgüt kimliği sorununa gelince, bu, kadronun örgüt bilinci ve örgütlü yaşamın gereklerine pratik uyumu sorunudur. Üyelik bilinci ile örgüt disiplini kavrayışı ve pratiği, burada en temel sorunlardır. Devrimci örgüt yaşamında, haklar ve görevler bir bütünlük oluşturur. Örgüt üyeliği bilinci, herşeyden önce bu bütünlüğün bilincinde olmak demektir.

Küçük-burjuva devrimciliğinin olumsuz geleneklerine karşı mücadele özel kaygısı içinde, örgütümüz, başından itibaren örgüt üyesinin demokratik haklarına çok özel bir itina gösterdi. Bu hassasiyet, giderek bir kavrayış ve uygulama olarak yerleşti de. Kuşkusuz uygulamada hala da yetersizlikler vardır. Fakat bu yetersizlikler, temelde hareketin örgüt anlayışını uygulamada başarısız kalabilen kadrolar gerçeğinin bir parçasıdır. Demek oluyor ki, bunun genel örgüt politikası ile bir ilgisi yoktur.

Fakat bütünlüğün öteki yönüne, örgüt üyeliği bilincinin görev ve sorumlulukları alanına gelince, bugün bu alanda, bir çok kadro şahsında önemli bazı zaaflarla yüzyüzeyiz. Böyle olunca, örgüt üyelerinin hakları konusunda gösterilen hassasiyet, kaçınılmaz olarak örgüt yaşamında liberal ve anarşizan eğilimlere kapı aralamaktadır. Bütünlüğün zaafa uğradığı bir durumda başka türlü de olamaz.

Bugün saflarımızdaki bazı örgüt üyelerinin en kolay gösterdikleri, gösterme olanağı bulabildikleri davranışlardan biri, örneğin MK'yı, gerektiğinde örgütteki genel gidişi kolayca, bazen keyfilik ölçüsünde eleştirebilmektir. Fakat dikkate değer olan ve kuşkusuz hiç de şaşırtıcı olmayan bir başka tamamlayıcı olgu var. Örgütümüzde en zor gösterilebilen, gösterildiğinde zaman zaman bir "bunalım" etkenine bile dönüşebilen davranış ise, tam da örgüte karşı fazlasıyla "rahat" davranabilen bu aynı yoldaşları, kendi davranışları ve icraatları üzerinden eleştirmeye kalkmaktır.

Sorumsuz kadro tipine bu örnek elbette uç bir durumun ifadesidir. Fakat hala varlığını sürdürebilen bir çarpıklığın veciz bir anlatımıdır ve üyelik bilinci alanındaki sorunlarımızın iyi bir göstergesidir. Bu çarpıklığı süratle giderebilmeliyiz. Biz sınıfın devrimci partisi olmak iddiası ve çabası içinde olan bir örgütüz. Örgüt demokrasisini bu çarpıklık içinde ele alan liberal ya da anarşizan eğilim ve davranışlara kesin bir tutumla son vermeliyiz. Çubuğu artık üyelik görev ve sorumluluklarının gerekleri doğrultusunda bükmeli, yine de üyelik hakları alanında tersinden bir zaafiyete meydan vermeyecek tarzda davranmalıyız.

Kolayca anlaşılacağı gibi, bu alandaki sorunlar tümüyle örgüt disiplini sorunuyla bağlantılıdır. Örgüt disiplini kavramı doğrultusunda sağlam bir eğitim ve uygulamada çok özel bir hassasiyet, girmekte olduğumuz dönemde örgüt yaşamımızın temel bir sorunudur. Kadro sorunlarının çözümünde tayin edici halkalardan biri budur. Örgütsel ilke ve kurallara uyumda, görev ve sorumlulukların gereklerinde, kadrolarımız berrak bir bilince ve devrimci bir tutuma sahip olmalıdırlar, olmak zorundadırlar.

Fakat bu vesileyle de bir kez daha hatırlatalım ki, örgütü etkin bir siyasi çalışmaya yöneltmeden ve sıcak bir mücadele pratiği içine sokmadan, örgütün bütününde proleter kitlelerin gündelik yaşamı ve mücadelesiyle içiçe bir çalışma tarzına ulaşmadan, bu doğrultuda kesin ve kalıcı başarılar elde etmek de olanaksızdır. Her cephede devrimcileşmenin temel olanağı ve güvencesi, kitleleri devrimcileştirme mücadelesi ve mücadele içinde kitlelere önderlik etme çabası ve pratiğidir.

(Devam edecek)

EKİM 3. Genel Konferansı

"İleri kadrolar" sorunu üzerine

(Tutanaklardan seçmeler)

Mesut: Yoldaşlar, ben, MK'nın hemen altındaki görevlerde, özellikle mahalli yönetici komitelerde yeralan ve "ileri kadrolar" olarak nitelediğimiz soruna ilişkin sürmekte olan tartışmalarımızı son derece önemli buluyorum. Zira pratik-örgütsel çalışmadaki belirgin yetersizliklerimizin ve örgüt iç yaşamımızdaki bazı önemli sorunların gerisinde bu kadroların taşıdıkları zaaflı önderlik anlayışının ve uyguladıkları çalışma tarzının özel bir rolü var. Ben tartışmanın bu noktasında, ileri kadrolar gerçeğinin, onlarda birikmiş zaaf noktalarının daha da somutlaştırılması üzerinde ele alınması gerektiğini; tartışmanın, bu zaafların somut görünümlerinin neler olduğunun ortaya konulmasıyla sürdürülmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu çerçevede de kendi gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Bizim ileri kadrolarımızda sözü edilen zaaflar kendini hangi biçimlerde ortaya koymuştur? Bence geçmiş süreçte bu zaaflar kendisini, her şeyden önce, ileri kadrolarda atalet, statükoya düşkünlük, hareketin yeni yönelimine uyum konusunda pratikte gösterilen son derece gerici bir direnç olarak ortaya koydu.

Hareket *'94 Dönemeci* başyazısının yazıldığı tarihe kadar belli bir gelişme süreci yaşadı. O tarihten sonra sınıf çalışmasına daha somut olarak yönelmek, devrimci iç yaşamı oturtmak, politik önderlik kapasitesini geliştirmek (hem yönetici organ olarak kendisini geliştirmek, hem de bunu alta doğru yaymak), bunu çeşitli politik önderlik araçlarının devreye sokulması yoluyla gerçekleştirmeye çalışmak vb., mahalli yönetici komiteler için apayrı önem taşıyan bir görevler dizisiydi. Bu konularda geçmişten bu yana oluşmuş alışkanlıkların kırılması ve köklü bir dönüşümün gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Bu kesin bir zorunluluktu. Buna ilişkin olarak yapılan tartışmalarda mahalli yönetici komitelerle söz planında herhangi bir kavrayış farklılığımızın olmamasına (en azından öyle görünmesine) karşın, iş pratik düzeye geldiğinde, bu yoldaşların özellikle İstanbul'da geçmiş çalışma tarzlarını sürdürmek konusunda belli bir direnç gösterdiklerini gördük.

Bu bir yanıyla kendini konformizm, atalet vb. eğilimlerle ortaya koyarken, bir başka yanıyla da bürokratik bir önderlik anlayışı biçiminde sergiliyordu. Bunu aşmamak konusunda belli bir direnç gösterildi. Bürokratik önderlik anlayışı; alt organların süreçlerine doğrudan girebilmek, onların sorunlarına nüfuz edebilmek, organ ve tek tek kadrolar olarak onların gerçekliğini yakından tanımak, ve bu süreç içerisinde, hareketin yönelimlerine uygun bir müdahaleyi somut bir içiçe çalışmayla gerçekleştirmek alanındaki belirli zaaflarda ortaya çıkıyordu. Böyle çalışma tarzına girmekten ısrarlı bir biçimde geri duruyorlardı bizim bu "ileri kadrolar"ımız. İstanbul'da tersine, sanki oturmuş bir örgüt varmış gibi haraket ettiler. Belli periyodlarla yapılan görüşmelerle, genel ilkelerin onlara aktarılmasıyla vb. ile yetindiler. İşlerin iyi gitmediği durumlarda ise, sözde örgüt hukuku adına, örgüt yetkisi sopası kullanılarak belli sonuçsuz yaptırımlar uygulamak eğilimi gösterdiler. Bu bürokratik önderlik anlayışının ve çalışma tarzının doğrudan ve tipik bir ifadesiydi.

Genelde gözlemlediğim ve aşılması gerektiğini düşündüğüm diğer bir nokta şudur. Bir hareketin örgütsel sürekliliği açısından bu hareketin ve kadrolarının güvenliği elbette önemlidir. Fakat bir illegal örgüt açısından güvenlik ile politik etkinlik arasındaki denge sağlıklı bir tarzda kurulmalıdır. Her ikisi uyumlu bir tarzda yürütülmek zorundadır.

Etkinlik ve daha yoğun çaba adına hareketin güvenliğini ve dolayısıyla sürekliliğini zora sokacak bir sorumsuz davranış içerisine girmemek gerekir. Çünkü faaliyetimizi sürekli ve etkin bir tarzda yürütmek, çabamızın karşılığını bulabilmesinin vazgeçilmez bir unsurudur. Ama güvenlik adına, süreçlerin içerisine girmekten ve yakın müdahale gücü göstermekten belirgin biçimde geri durmak, bunu güya hareketin sürekliliğini sağlamak ve onu düşman tehditinden uzak tutabilmek adına yapmak,

böylece hareketin politik faaliyet kapasitesini düşürmek, bir başka çarpık kavrayıştır.

Bizde işin esasına ilişkin olarak ileri kadrolarda tersi yönde, yani etkin faaliyet adına örgütün güvenliğini hiçe sayan bir çarpık kavrayış elbette vardır. Ama işin özünde, genel eğilim olarak varolan ve kendisini ısrarlı bir biçimde üreten yanlış eğilim, çubuğu güvenlikten yana büken bir tutum içerisine girmektir. Bu düşünüş ve davranış biçiminin, kadrolara nüfuz edememekte, onlarla daha bir içiçe çalışma, onları eğitme, dönüştürme, onların sorunlarına hakim olabilme gibi, bugün bizim açımızdan zorunlu önderlik vasıflarının yerine getirlememesinde çok önemli bir rolü vardır. Bu düşünüş ve davranış biçiminin de tartışılması, bilince çıkarılması ve mahkum edilmesi gerekiyor. Kuşkusuz bu noktada örgütün güvenliğini ve dolayısıyla sürekliliğini hiçe sayan ya da yeterince önemsemeyen tersi yönde bir sorumsuzluğa da izin vermemek gerekiyor.

Bir başka zaaf alanı ise örgütü kendi içinde yönetmeye çalışan bir çalışma tarzıdır. Bunun bir sonucu olarak, bu tip kadrolarda ve onlardan oluşmuş organlarda, sınıf hareketini ya da genel olarak kitle hareketini yönetmek, ona önderlik etmek perspektifi gerçekte yoktur. Bu konuda son derece köklü zayıflıklar vardır. Bu ülkede sık sık belli işçi hareketleri olur, belli kitle hareketleri yaşanır. Komünist bir örgütün, onun bir yönetici organın görevinin herşeyden önce bunlara önderlik etmek olduğu son derece genel bir açıklıkken, bizim kadrolarımızda böyle bir açıklık yoktur. Mahalli yönetici kadrolarımız kendi görev alanınlarına ilişkin böyle bir sorumluluk duygusuna sahip değildirler. Gerçek anlamda bir kavrayışları yoktur. Bunu Gebze ve Pendik direnişlerinde ya da örneğin Zafer Sineması toplantısında somut olarak yaşadık. Bir çok kitle hareketinde işin özü itibariyle bu zaaf yaşandı. Bazı kitle hareketlerine müdahale edilmiş olması, hiç de bu perspektife sahip olunduğu anlamına gelmiyor. Daha çok müdahale edilmesi gerektiği doğrultusundaki bir basıncın ürünü olarak şekilleniyor. Bir süre için bir kaç müdahale yapılması da, hemen ardından, büyük bir rehavete yolaçıyor. Örneğin A grevine dönük iki bildiri dağıtılmıştır. Bunun üzerinden bu alana dönük etkin bir faaliyet yürütüldüğüne ilişkin bir abartılı havalara giriliyor. Oysa biz; kitle hareketini yönetmek, onun sorunlarına hakim olmak, buna ilişkin politika oluşturmak konusunda ne yapıyoruz? Bu hareket hangi süreçlerden geçiyor? Bunları her adımda takip etmek konusunda bir çaba içerisinde miyiz? diye sorduğumuzda, böyle bir çabanın yürütüldüğüne dair ciddi bir belirti bulmak mümkün değildir.

Kısaca özetlediğim bu kaba olgu da, yalnızca ileri kadrolarımızda değil, fakat yoldaşlarımızın önemli bir bölümünde kendisini ifade eden ciddi zayıflıklardan bir tanesidir.

Örgütü kendi içerisinden yönetmekten sözettmiştim. Öneğin, kitle eylemleri ya da direnişlerinin yaşandığı bir dönemde, yoldaşlarımız, organlarda ya da tekil olarak bir araya geldiklerinde, bu sorunları tartışmıyorlar. Ama bu aynı yoldaşlar alttaki Ahmet'le Mehmet arasındaki meseleyi, kimin kime ne dediğini, şunun ya da bunun randevusuna gelmediğini, kendi iç ilişkilerindeki bir takım anlamsız sorunları döne döne tartışabiliyorlar. Bu bir yaşam tarzının, perspektif, iddia ve hırs zayıflığının kendini ortaya koyuş biçimlerinden bir tanesi olarak karşımıza çıkıyor.

Bunun belli nedenleri de vardır. Kitle hareketi içerisinden çıkmış kadroların sayısal azlığı, dolayısıyla kadroların şekillenmesinde, kitle hareketine karşı duyarlılık, ona önderlik etmek yeteneğindeki zayıflık bunu besleyen bir faktördür. Ama bunun yanısıra bir başka faktör daha vardır. Bu, geçmişten kalmış olan oturmuş ve kökleşmiş bir örgütü yönetme alışkanlıkları olarak ifade edilebilir. '80 öncesinin oturmuş örgütlerinin anılarıyla ve alışkanlıklarıyla hareket etmeyi anlatıyor. Oturmuş, bir yerde zaten kendi kendine işleyen, deyim uygunsa bir el çırpıldığında, bir işaret verildiğinde kendiliğinden harekete geçen, böyle bir düzeye ulaşmış bulunan bir örgütü yönetmiş olmanın getirdiği bazı alışkanlıklardan, bir örgütü yeniden yaratma çabasının getirdiği güçlüklerle boğuşmaya geçiş noktasında bir zorlanma yaşanmaktadır. Hala bir el çırpıldığında pek çok şeyin yapılması istenmektedir. Yapılmadığı taktirde de sorumluluk rahatlıkla kendi dışına havale edilebilmektedir. Nedenleri de kadro gerçekliği ile açıklanmakta, söylendiği halde yapılmadığı gerekçeleri ardına sığınılmakta, böylece somut önderlik alanındaki zaaf mazur gösterilmektedir.

Benim görebildiğim bir başka ciddi zaaf noktası da kadrolara yaklaşım tarzıdır. Yönetici organlarımız kendi altlarındaki kadroları kesinlikle tanımamaktadırlar. Üstünlükleri ve zayıflıkları konusunda bir açıklığa sahip bulunmamaktadırlar. Onlar aslında organ olarak kollektif bir bilince de sahip değildirler. Alttaki kadrolara dönük nasıl bir politika izlenmesi, nasıl bir müdahale yapılması gerektiği konusunda

hiçbir fikirleri yoktur. Ama kadroların, örneğin tek tek yoldaşlarla ya da organla ilişkisi sorunu, bir organın çok temel bir gündem maddesi olabilmektedir. Kadrolara kişisel ilişkiler ve hatta daha açık bir ifadeyle kişisel bağlılıklar üzerinden yaklaşmak, kadroyu buradan değerlendirmek biçiminde bir çarpık kavrayış vardır, bu organların ve bu yoldaşların pratiğinde. Bu kavrayış, kadroları değerlendirmede egemen bir davranış biçimidir.

Örneğin yaşanan problemlere bağlı olarak, kadrolara ilişkin değerlendirmelerin 48 saat içerisinde büyük hızla değişebildiği gözlemlenebilmiştir. 48 saat önce gerçekten devrimci olan, hareketin çizgisini özümsemiş sayılan ve bu hareket için gelecek vaad ettiği söylenen bir kadro, 48 sonra, eğer bu yoldaşları belli bir platformda eleştirmiş veya tartışmışsa, ilişkisini problem haline dönüştürmüşse, artık işe yaramaz, sorunlu bir kadro olarak değerlendirilebilmektedir. Hatta örgütün yaptırımcı politikadaki zayıflığı vb. eleştirisi üzerinden belli yaptırımlar uygulanması da istenebilmektedir. Bu da önderlik anlayışı konusundaki diğer zayıflıkla son derece bağlantılıdır. Kitle hareketini, sınıf hareketini yönetmek iddiasından, misyonundan, bakışaçısından ciddi ölçüde yoksun olan "ileri kadrolar"ın, kendi altındaki kadrolara da böyle bakması, bu kadroları hareketin önderlik kapasitesi açısından nasıl geliştiririm, ya da bu açıdan özellikleri nelerdir noktasında yoğunlaşmaması, gerçekte son derece doğaldır. Birbiriyle bağlantılıdır.

Bütün bunlarla bağlantılı bir başka zaaf alanı, davranış biçimlerinde kollektivite anlayışından yoksunluktur. Güven duygusunun zayıflığıdır. Çalışmada federalizmdir. Organdaki yoldaşların kendi iç ilişkilerinde bu federalizm üzerinden yapılmış kötü uzlaşmacı tutumlarıdır. Güven duygusundan yoksunluk yer yer harekete karşı olur; MK'ya karşı olur; kendi iç ilişkilerinde ya da altındaki kadrolara ilişkin olur. Ciddi sorunlar, ciddi kuşkular, içten içe beliren güvensizlikler, bu ileri kadroların aşağı yukarı hepsinde şu ya da bu düzeyde varolan genel bir eğilimdir. Bu bir yanıyla hareketin tasfiyecilik döneminde yaşadığı yıpranma süreciyle yakından bağlıdır. Öte yandan ise diğer noktalardaki kavrayış çarpıklarıyla son derece bağlantılıdır, onun bir uzantısıdır.

Bu ortam çalışma tarzı konusunda da kendisini federalizm olarak üretmektedir. Hiçbir yoldaş, örneğin gençlik alanında ne oluyor ne bitiyor? bilmez. Kuşkusuz daha önce de belirttiğim gibi, kadrolar üzerinden, kadroların sorunları üzerinden tartışmaları çokça yapılır. Ama, bu gençliğin dinamikleri nelerdir? Bugün gençliğe yönelik faşist saldırılar vardır. Bunlar nelerdir? Bizim buradaki imkanlarımız nelerdir? Potansiyellerimiz nelerdir? Gücümüz nedir? Gücümüzün özellikleri nelerdir? Biz buna yönelik nasıl bir politika uygulanz? Hiçbiri buna ilgili göstermez. (Genel eğilim olarak söylüyorum.) Bu sorunun tartışılmamasından, gündeme getirilmemesinden özel bir rahatsızlık da duymaz. Bu çok büyük ölçüde o alandaki yoldaşın pratik inisiyatifi ve ilgi alanı haline gelir. Onun aktardığı bilgiler de bu sorular çerçevesinde olmaktan ziyade, az önce ifade ettiğim bakışaçısıyla ilgili sorunlar üzerinden aktarılan bilgiler olur. Değerlendirmeler bu çerçevede yapılır. Yine örneğin Anadolu yakası hakkında diğer yoldaşların çok fazla bilgileri yoktur. İlgi de göstermezler.

Diyelim ki Packard zamanında hedef olarak alınmıştır, ama bu Packart ne olmuştur? Organ buraya dönük olarak ne yapıyor? İK bunu denetliyor mu? Bu konuda doğru dürüst herhangi bir tartışma yapılmaz. Bundan ciddi bir biçimde herhangi bir rahatsızlık da duyulmaz. Ama başka bazı problemler yine organın temel gündem maddesi haline getirilir, onlar tartışılır.

Yine bir bölgede bazı işçi ilişkileri vardır. İlişkiler vardır. Bunlara ne olmuştur? Dökülmüş müdür? Eğitilmiş midir? Kazanılmış mıdır? Çevre örgütü haline getirilmiş midir? vb. Bununla ilgili bir tartışma yapma, bir müdahale etme ihtiyacı duyulmaz. Bu bölgedeki bir fabrikada çalışan bir işçi ilişkimiz vardır. Bu işçi bir-birbuçuk yıldır bu fabrikaya dönük çalışmaktadır, ama bu hareketin konferans öncesinde yazmaya çalıştığı bir bildiri dışında, bu mahalli yönetici organın buraya ilişkin herhangi bir müdahalesi yoktur. Önemli bir fabrikadır. Biz de bu insanı buraya sözümona hedefli bir çalışma yürütmek için sokmuşuzdur. Böyle bir fabrika var mıdır, yok mudur? Burada bir çalışma yapılmış mıdır, yapılmamış mıdır? Üzerinde tartışılmamıştır. Bunlar kesinlikle uç biçimde ifade edilmiyor. Yaşanan somut bir gerçekliktir. Bu durum organdaki yoldaşları bu sorunları özel bir biçimde tartışmak konusunda çok fazla ilgilen-

dirmeyebilmektedir. Ama A sorunu A'nm kime ne söylediği problemi, alttaki kadrolar sorunu bu bakış çerçevesinde organın o alana ilişkin en temel sorunu, en temel tartışma noktası olabilmektedir.

Bunun bir yanı ile ilgisizlikten kaynaklanmaktadır. Ama diğer yanıyla da federalizmle ilgilidir. Organdaki hiçbir yoldaş kendi alanı dışındaki sorunlara, kadro sorunu çerçevesinde dahi çok özel bir ilgi göstermez. Çünkü herkesin kendi alanına ilişkin bir özerkliği vardır. Bu özerklik üzerinden kötü bir uzlaşmacı tutum, organların kendi iç ilişkilerinde çok ciddi bir zaaf alanı olarak ortaya çıkabilmektedir.

Çok daha tali bir nokta daha vardır. Çalışmada dar pratikçilik eğilimidir. Bu eğilim kendini belli yoldaşlar üzerinden ifade ediyor. Esasa ilişkin bir sorun değildir. Ama bunun da açığa çıkarılması, bu tür bir çalışma tarzı ve anlayışının da artık köklü bir biçimde değiştirilebilmesi gerekiyor. Dar pratikçilik kendini; pratiğin sorunları üzerinde yoğunlaşma, o alanda belli bir çaba içerisinde olma, ama sınıf çalışmasının, fabrika çalışmasının sorunları konusuna belli bir ilgisizlik gösterme biçiminde ifade ediyor.

Bunlar benim görüp tanımlayabildiğim zaaf alanlarıdır. Bundan sonraki süreçte bu zaafların sözkonusu yoldaşlar şahsında daha net bir hesaplaşma konusu yapılması gerekmektedir. Hareketin başka politik araçları üzerinden de daha net bir hesaplaşmanın yapılması, bu noktadaki zaaflara daha ciddi bir tahammülsüzlük gösterilmesi gerekiyor.

Bunları şu nedenle vurgulamak gereği duyuyorum. Evet, bir pratik inisiyatif yoksunluğu vardır. Ama bunun yanısıra, ben çok iyi biliyorum ki, sözkonusu yoldaşlar burada tartışılanları kabul de edebilirler. Ama nelerin değişmesi gerektiği, nelerde ciddi aksamalar olduğu noktasında sorunlar o yoldaşların önlerine bu açıklıkla ortaya çıkarılmadıkça, ben bunların kabul edilişinin çok köklü bir dönüşüm için yeterli olabileceğini zannetmiyorum. Bu yoldaşların bu sorunlar çerçevesinde de bir iç hesaplaşmaya, bir muhakeme yapmaya, kendilerini sorgulamaya ihtiyaçları vardır.

Bu konferans platformundan başlayarak bu çerçevede bir muhasebe yapmak durumundadırlar. Ki ben böyle bir muhasebeyi yapabilme imkanına kavuştuğumuzu düşünüyorum. Ama bu muhasebe yapılamadığı, tek tek yoldaşlar kendi gerçeklikleri üzerine ve bu sorunlar aşacaklarına dair bir iradeyi ortaya koymadıkları ölçüde, bu sorunların köklü bir tarzda aşılabileceğini düşünmüyorum. Çünkü sorun genel bir kavrayışsızlık, birikimden yoksunluk, bir önderlik kapasitesine sahip olup olmamak sorunu değildir. Sorun, bu noktalarda oluşmuş çok güçlü bir davranış biçimini terketmek konusunda gösterilen özel bir dirençtir. Bu direnç kırılmadığı, bu sorunlar aşılamadığı ölçüde, yoldaşların sorunların anlamına ilişkin belli bir kavrayış düzeyinden ifade edecekleri sözler, bu sorunun aşılabileceğinin güvencesi değildir.

Tartışma platformunun bundan sonraki sürecinde, özellikle buradaki yoldaşlardan başlayarak böyle bir süreci başlatmalıyız. Yoldaşlar bu noktalar üzerinden kendilerini sorgulamalı ve muhasebelerini örgüt platformlarına vermelidirler. Bunu da devrimci bir açıklık ve tokluk içerisinde yapmalıdırlar. Bunu başardığımız zaman, bu hareketin önderlik sorununu gerçek anlamda aşabileceğimizi düşünüyorum. Bunun köklü bir biçimde sorun olmaktan çıkabileceğini düşünüyorum. Bu devrimci tutumu gösterdiğimiz, bu noktada bir açıklığa kavuştuğumuz ölçüde, şu anda hala da belli ölçülerde varolan, "bu yılı parti yılı haline getirebilir miyiz?" kaygısından da kurtulacağımızı düşünüyorum.

Işık, daha çok ışık!

İç Yazışmalar/
İç Çatışmalar

EKSEN Yayıncılık

Düşmanı ininde yendik!

Yeni savaş alanında karşı karşıya

Düzene karşı ihtilalci illegal temelde faaliyet yürüten bir hareketin saflarındaki bir devrimcinin bir gün gelip de düşmanın eline düşmesi kaçınılmazdır. Ben de bir gün polisle karşı karşıya geleceğimi biliyordum ve bu anlamda karşılaşacaklarıma karşı hazırlıklıydım. Düşman karşısında tavır konusunda en küçük bir tereddüt taşımıyordum. Beni teslim alma çabasıyla yapacakları bütün zulme karşı, yoldaşlarımı, hareketimizi, ideallerimizi savunacaktım onların karşısında. Bana herşeyi yapabilirler, hatta infaz bile edebilirlerdi. Ona da hazırdım. Çünkü sınıfsız-sömürüsüz bir dünya için verdiğimiz mücadelenin haklılığına inanıyor, hareketime ve yoldaşlarıma bağlılığım oranında netleşiyordum.

Kapının büyük bir gürültüyle çalınıp kırılmasıyla 15-20 polisin içeriye dalması bir oluyor. Tedirginler, sinirliler ve bağırıp çağırıyorlar. Biz ise rahat ve soğukkanlı karşılıyoruz onları. Kafamızdaki soru işareti ise eve nasıl ulaştılar. Yakalandığımız ana kadar özel olarak dikkatimizi çeken birşey olmamıştı. Eve girdikleri andan itibaren artık düşmanın elinde olduğumuzu ve bizim için yeni bir mücadele alanının açıldığını düşünüyorum. Direnecek ve tek bir çöp tanesi bile vermeyeceğiz. Onlar evde arama yaparlarken bir ara yoldaşla göz göze geliyoruz. Tavrımızın netliğini pekiştiriyor bu temas. Evde işleri bittikten sonra dışarı çıkarılıyoruz. Yoldaşın slogan attığını duyuyorum ve ben de katılıyorum ona. Dayak, küfür ve hakaretlerle arka sokakta bekleyen polis otosuna bindiriliyoruz. Kafalarımıza birer mont örtüp kafamızı bastırıyorlar. Bir süre sonra yola çıkıyoruz. Slogan atarak başlattığımız direnişi, şubede ifade vermeme biçiminde sürdürecek ve düşmana gereken cevabı vereceğiz.

Gözaltına alınmamdan itibaren açlık grevine başlıyorum ve cezaevine gelene kadar sürdürüyorum. Şubedeyiz. İlk olarak kimlik kaydı yapıyorlar. Taşıdığım kimlik sahte olduğu için, kimlikle ilgili sorulara cevap vermememin dikkat çekebileceğini düşünerek soruları cevaplıyorum. İsim, soy isim, ana adı vb. soruların ardından sıra köye gelince duraksıyorum ve bundan sonra yöneltilecek sorulara cevap vermeyeceğimi söylüyorum. Gerekeni ancak savcıya çıkarıldığımda söyleyeceğimi belirtiyorum. Burada bir hatamı teslim etmem gerekiyor. O da, taşıdığım kimliğin en azından üzerindeki bilgileri eksiksiz olarak ezberlemem gerektiği. Kimliğimin açığa çıkmasına bu neden olmasa da bu noktadaki sorumsuz tutumumu kabul ediyorum. Odadan çıkarıldıktan kısa bir süre sonrda bana asıl kimliğimle hitap etmeye başlıyorlar, ben de reddediyorum. Bu arada üzerimden çıkanları taşıdığım kimliğe uygun olarak imzalıyorum. Bir de daha sonra, avukata vekalet verme üzerine bir yazı yazıp imzalıyorum. Bunu yaparken el yazımı alma amaçlarını bilmekle birlikte, eğer avukat gelirse işkenceyi tehsir edebileceğimi düşünerek -ne safça bir düşünüş!- Ercan Kanar için yazıyorum. Bunların dışında hiçbir şey imzalamadım.

Slogan atmamız o kadar zorlarına gitmiş olmalı ki, gelip gidip söylüyorlar. İlk işlemler bittikten sonra, diğer yoldaşlarla dört gün boyunca birlikte tutulduğumuz genişçe bir salona götürülüyoruz. Gözlerimiz bağlı ve her birimiz bir köşede sürekli ayakta tutuluyoruz. Psikolojik baskı, tehdit, küfür, aşağılama, kaba dayak oradaki yaşamımızın bir parçası. Perşembe günü bir odaya alıyorlar ve gözlerimi açıyorlar. Üç dört işkencecinin gözleri üzerimde. Masadaki bir albümde benim daha önce şubede çekilen bir fotoğrafım var, soruyorlar: Bu kim? Tanımadığımı söylüyorum. İnsan kendi resmini nasıl tanımazla başlayan bir söylev dinliyorum. Herşeyi bildikleri, konuşmaktan başka çarem olmadığı vb. doğrultusundaki konuşmaları bitince tekrar soruyorlar. Ben taşıdığım kimlikteki ismimi söylüyorum. Tekrar yerime getiriyorlar. O gece askıya alıyorlar. (Askıya almadan önce soyunmamı söylüyorlar. Korktuğumu düşünmemeleri için giysilerimi kendim çıkarıp

yere bırakıyorum.) İlk önce panikleyerek ayaklarımı hareket ettiriyorum, sonra duruyorum. "Konuşacak mısın?" diye soruyorlar, "hayır" cevabını veriyorum. Bir süre sonra indiriyorlar, kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorlar.

Daha sonra tuvalete götürülerek çıplak olarak tazyikli suya tutuluyorum. Tazyikli suyu özellikle cinsel organıma ve diğer hassas bölgelere tutuyorlar. Bir süre devam ediyor bu ve bitiriyorlar. Orada biraz bekletiyorlar, soğuktan iradem dışı titiriyorum. Tekrar yukarı çıkartıp geniş olduğunu düşündüğüm bir salonda bir süre ayakta bekletiyorlar. Giysilerimi getiriyorlar ve tekrar yoldaşlarının olduğu salona indiriliyorum. Sözlü ve fiili cinsel tacize sürekli maruz kalıyoruz. Kadınların en hassas noktaları olduğu düşüncesiyle buradan yüklenmeye çalışıyorlar. Tüm çirkinliklerine tepkisiz kalmak onları çılgına çevirmeye yetiyor.

İşkencenin her aşamasında yoldaşlarımı, özellikle dışardaki yoldaşlarımı düşünüyorum. Kurtuluşu için mücadele ettiğimiz işçileri ve emekçileri düşünüyorum. Çalışma yürüttüğümüz işçi-emekçi semtleri geliyor gözlerimin önüne. Yoldaşlarıma, sınıfa karşı sorumluluğum gereği direnmek duruyor önümde, başka bir seçenek yok. İşkenceciler ve ben karşı karşıyayız. Orası gerçekten bir savaş alanı. Çok küçük bir açık, bir tarafın üstünlüğü ele almasına yol açabilir. Kendimi sürekli denetliyorum; iyiyim.

Orada bulunduğum süre zarfında üstünlük hep bendeydi. İşkenceyi belli bir yerde durdurmalarında benim başından itibaren takındığım kararlı tutumun belirleyici bir rolü oldu. En ufak bir taviz göremeyen düşman, çaresizlikle seansını bitirmek zorunda kaldı. Artık benden pek fazla bir şey de istemiyorlardı (!); zaten herşey ortadaydı, kimliğim açığa çıkmıştı, üzerimde ifadeler vardı (daha önceki bir operasyonda üzerime verilen ifadeleri bana okutmak istemişlerdi), örgüt evinde yakalanmıştım, bana sadece kimliğimi kabullenmek düşüyordu, vb... Sorgularının ana eksenini bu oluşturuyordu. Onlar da, ben de şunu çok iyi biliyorduk. Eğer kimliğimi kabul edersem gerisi de gelecek, öncelikle ilk adımı atmak gerekiyor. Kimliğim açığa çıkmış olsa bile, ilke olarak kabul etmemem gerektiğini biliyor ve her soruşlarında üzerimdeki kimlikten başka birşey söylemiyordum. Sahte kimlikle yakalanan ilk insan olmadığımı, açığa çıkmış bir şeyi kabul etmenin çözülme olmayacağını, yine direnmeye devam edebileceğimi söyleyerek, adım atmamı bekliyorlardı. Her papaz sorgusuna aldıklarında tartışmaya çekmeye çalışıyorlar, direnişimin nedenini anlamak istiyorlardı(!) Bu sorguların sadece birinde, o da çok sınırlı bir tartışmaya girdim. Niye direndiğimi soran papaza; "Siz işkencecisiniz, ben de devrimciyim. Sizin göreviniz işkence yapmak, benimki de direnmek. Burada işkence altında tutulmayı protesto ediyorum, kesinlikle konuşmayacağımı" dedim ve sustum. Bir de Hasan Ocak'ın gözaltında kaybedilmesinden yola çıkarak bir kaç şey söyledim. Bu konuda da, "gerçi bunları siz de çok iyi biliyorsunuz, bunları size niye söylüyorum ki" diyerek konuşmak istemediğimi belirttim. Her konuşturmak istediklerinde önünü kesip, konuşmak istemediğimi, onları da zorunlu olarak dinlediğimi söyledim. Onlar da bunu kabul etmişlerdi zaten. "Tamam sen konuşma, ben seninle konuşmak istiyorum" diyordu papaz. Beni titizlikle inceliyordu. Onlarca konuya giriyor, çıkıyor, ilgimi uyandırmak istiyordu. Gözlerim sabit bir noktada, dinliyordum. Etnik kökenimi öğrenmiş ve aynı kökenli bir sorgucu bile çıkarmışlardı karşıma.

Bir gün beni birlikte alındığımız yoldaşın sorgusuna aldılar. Asıl kimliğimi kabul etmem için zorluyorlardı. Yoldaş da beni taşıdığım kimlik üzerinden tanıdığını söyledi. Tekrar bana dönüp, sordular, aynı şeyi söyleyince dışarı çıkardılar. Ertesi gece tekrar askıya aldılar. Gündüz ve akşamki dayak fasıllarından dolayı sol kolum ve omuzumu hareket ettiremiyordum. Askıya aldıklarında eklem yerlerinden gelen kütürdeme sesiyle birlikte, bedenim aşağı doğru sarktı. Kolların bedenimi taşıyacak durumda değildi. Bu arada küfür ve tehditler de devam ediyordu. Ardından götürüp aşağıya bıraktılar. Ertesi gün yine sürekli ayaktaydım. Hakaretler, küfürler, cinsel tacizler ve kaba dayak devam ediyordu. Çök-kalk hareketi yaptırmak istiyorlar, ben yapmıyordum. Zorla yaptırmaya çalışıyorlar ve bir süre sonra bırakıyorlardı. Arada ismimi sormayı da ihmal etmiyorlardı. Cevabım hep aynıydı.

Cumartesi gecesi tuvalete götürüp

soyunmamı söylediler. Üzerime su döküyor ve sürekli cinsel tacizde bulunuyorlardı. Zayıflık ifadesi olabilecek hiçbir tepki göstermedim. Elle tecavüze varan bu seans yarım ya da bir saat kadar sürdü. Gerçi bana o kadar uzun geldi ki. Ama bir yerde biteceğini biliyorum, bitti de. Benden bir şey alamayacaklarını anlayınca giyinmemi söylediler.Bir kaç saat sonra tekrar suya aldılar. Bu kez kendim soyunmadım. Çünkü artık korkmadığımı biliyorlardı. Kendileri soydular ve aynı işkenceyi tekrarladılar. Benden tepki alamayınca götürüp bir kenara bıraktılar.

Papaz sorgusuna alındığımda ilk soru ismin ne oluyordu. Ben de aynı cevabı veriyordum. Bana asıl ismimle hitap ediyorlar, ben de kimliğimdeki ismimi söyleyip düzeltiyordum. O zaman kimliğini ispatla diyorlardı. Kaç kardeşsin, ailen kimdir? Ben de aileme zarar gelmesini istemediğim için onlarla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğimi belirtiyordum. Benden örgütsel bilgi de istemediklerini söylüyorlar, sadece kim olduğumu ispatlamamı istiyorlardı. Cevap vermeyince sorgucunun sinirden dudaklarının titrediğini görüyordum. Bağırıyor, küfür ediyor, tehditler savuruyor, daha doğrusu çaresizlikten ne yapacağını bilmez durumda saldırganlaşıyordu. "Sen bilime inanmıyorsun, parmak izlerinden açığa çıktı kimliğin, hala neden kabul etmiyorsun, senin kafandan sorunun mu var?" deyip umutsuzlukla evet dememi bekliyorlardı...

Sonraki günlerde bir ara şeflerin odasına alındım. Kimliğimi kabul etmezsem ailemi, daha doğrusu ailelerimizi getireceklerini söylediler. Kararlıydım, kendi ailemi de getirseler tanımayacaktım. Ertesi gün 40-45 yaşlarında, taşıdığım kimlikteki kişinin babası olduğunu söyleyen bir adamla yüzleştirdiler. Bana sordular, tanımadığımı söyledim. Adam da beni tanımadığını söyledi. "Tabi tanımazsın, senin baban değil ki" dediler kudurup hırçınlaşan işkenceciler. Daha sonra beni sorgulayan polislerden biri başka bir odaya aldı. "Hala mı iddia ediyorsun, işte adam seni tanımıyor, açığa çıktı kimliğin, o kadar belge var elimizde". Tekrar adımı sordu. Cevabım aynı. O kadar sinirlenmişti ki, bunun kendi babasını getirteceğim diyerek, beni odadan çıkarttırdı. Bu arada başka bir polis "bu kendi babasını da tanımaz" diyerek, kararlılığımı teslim etmek zorunda kaldı. Yukarı çıkarıp tekrar aşağıya indirdiler. Yine bir odaya aldılar, bu sefer göz bağını açmadılar. Sesinden yüzleştirilen adamın polis olduğunu anladığım işkenceci sürekli bağırıyor ve kim olduğumu soruyordu. Değişmeyen kararlı tavrım karşısında çaresizleşen zavallı sorgucu, göğsümü yumruklayarak, beni süründüreceğini, asıl gece benimle hesaplaşacağını söyleyerek, tehditler savurarak gönderdi. Bu arada benim kafamdan sorunum olduğunu, beni Bakırköy'e gönderip delilerin içine atacağını söyledi. Tekrar hücreye çıkardılar ve bir daha sorguya almadılar. Benden bir şey alamayacaklarını anlamışlardı çünkü. Yenildiler.

Sonraki günlerde genç bir işkenceci, masum bir papaz olarak karşımdaydı. Belki bir saat konuştu. İnandığım bir dava uğruna direndiğim için bana saygı duyduğunu söylüyordu. Ama yanlış yoldaydım, keşke onun düşüncelerini savunan biri olsaydım, bunu o kadar çok istiyordu ki. Herşeye rağmen beni takdir ediyordu... İşkencecilerin ne kadar kişiliksiz ve zavallı yaratıklar olduğunu düşünüyor, onlara karşı duyduğum kin ve nefretim daha da artıyordu.

Süremiz dolduğunda DGM'ye götürüldük. Orada da savcıya ve hakime ifade vermeyeceğimi, suçlamaları reddettiğimi söyledim ve taşıdığım kimlik üzerinden imzaladım. Hakim kendini savunma ihtiyacı duymuyor musun diye sordu. Kendimi yargılama sürecinde savunacağımı ve işkencecilerle ilgili suç duyurusunda bulunacağımı söyledim...

Onlar bu kokuşmuş düzenin birer zavallı bekçi köpekleriydiler. Ben ise onların karşısında bir işçi sınıfı devrimcisi, bir komünist olmanın onurunu taşıyan bir sıra neferiydim. Tutuklanıp cezaevine gönderilirken, bulunduğum saflara ve taşıdığım onura layık olmayı başarmanın mutluluğunu yaşıyordum. Zindan benim için yeni bir mücadele alanı olacaktı, bunu düşünüyor, kendimi buna hazırlıyordum.

Düşmanı her alanda yeneceğiz!
Yaşasın EKİM, yaşasın devrim,
yaşasın sosyalizm!

E. S.

Okurlardan / Yoldaşlardan...

A. Y. Yurdu seçimlerini devrimciler kazandılar

İzmir A.Y Yurdunda yapılan temsilcilik seçimini demokrat, devrimci öğrencilerin belirlediği ve desteklediği aday kazandı. Seçim öğrenciler arasında politik ilgiyi ve tartışmayı arttırdı. Zira adaylar ve taraflar diğer yurtlarda olduğu gibi politik düşünceleriyle anılıyordu.

Yurt özelde faşist çetelerin denetim kurmaya çalıştıkları bir alan. Faşist dernek örgütlenmelerinin sık sık uğradıkları, gerici-faşist gazetelerin bırakıldığı, kantin ve yemekhanenin işletmesinin MHP kadrolu burjuva-faşistlerde olduğu bir yurt.

Sol'daki çevreler ise yurtsever, devrimci-demokrasiyle yakın az sayıda öğrenci ile çoğunlukla demokrat yapıdaki öğrencilerden oluşuyor. Temsilcilik seçimi, öncesi ve sonrası çalışmalarla, bu demokrat kişiliğinin sorgulandığı, aşılması yönünde devrimci müdahalelerin yapıldığı dönem oldu. Seçim öncesi yapılan toplantılarda seçime nasıl bir perspektifle katılınacağı tartışıldı. Temsilcinin yurtta hiçbir yetkisinin olmaması ve seçim için propaganda, toplantı ve tanıtımının yasak olması üzerine konuşuldu. Bu gerçekler, düzenin gerici-faşist ve gençliğe güvenmeyen yüzünün teşhirini kolaylaştırıyor ve ayrıca gençlik kitlesiyle buluşmanın yolunu yakınlaştırıyordu.

Anlamlı temsilciliğin idarede sözhakkının olduğu, toplantı ve propagandanın serbestçe yapılabildiği, özgürleşmenin yaşama politik tavır almakla mümkün olabsileceği temel perspektifiyle seçime girildi. Düzenin gençliği sürü gören bakışının teşhiri ve yurtlarda özgür ortamın ancak öğrencilerin kendi gücüyle gerçekleşeceği temel düşüncesini ortaya koyan bir bildirinin odalara dağıtımıyla seçim çalışmalarına hız verildi. Dağıtılan bildirilerin erken saatlerde toplanmasına rağmen, ulaştığı yerde etkisi olumlu oldu. 150 bildiri dağıtıldı.

Seçim çalışmaları kantin masalarımn ve odaların ziyaret edilmesi biçiminde yürütüldü. Devrimci öğrencilere bölücü, terörist denilerek saldırılmasına karşı geri tutum alınmayarak, özgürlüklerden ve özgürleşmek için mücadele verenlerin, düzen ve faşistleri tarafından daima böyle karşı-propaganda yapıldığı vurgulandı. Ve yüzelliyi aşkın öğrencinin katıldığı Kürtçe-Türkçe türkü söylendiği, konuşmaların yapıldığı bir dinleti-forumla seçim çalışması noktalandı.

Faşist çetelerin gövde gösterilerine ve olası saldırılarına karşı savunmalar oluşturularak karşılanan seçim sonucu, büyük bir coşku yarattı. Seçim sonrasında faşist hiziplerin yurtta birbirleriyle hırlaşması başladı. Bunun demokrat, ilerici öğrenciler üzerinde etki oluşturmasına karşı tutum da gösterilerek, kantinde bir forum düzenlendi. Ve yasaklar yine delinerek yurt bahçesinde coşkulu bir dinleti yapıldı.

Görev asıl bundan sonra başlıyor. Şu anda devrimci öğrencilerin faaliyetlerine ilgiyle bakan ve katılan geniş bir yığın var. Onların devrimci düşünceyle tanıştırılması, buradan hareketle örgütlülüğe taşınması ve sosyalizm perspektifi verilmesi asıl görev olarak önümüzdedir. Seçim çalışmasının tüm süreçlerinde yer alıp, canlılık ve atılım kazandıran EKİM taraftarı ve okurları için bu daha can alıcı bir görev. Bir kez daha, gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

A. Y. Yurdundan bir EKİM taraftarı/İzmir

Yurtdışında 1 Mayıs faaliyetleri

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve sermayeye karşı mücadele günü olan 1 Mayıs'a, Avrupa ülkelerinde bulunduğumuz tüm alanlarda etkin olarak katıldık. 1 Mayıs öncesinde, 7 bin büyük boy afiş, 9 bin küçük boy pul ve binlerce bildiriden oluşan materyallerle Almanya, Hollanda, İsviçre, Fransa ve Belçika'nın bir çok kentinde yoğun bir faaliyet yürüttük.

Bir bütün olarak Batı Avrupa'da, her yıl olduğu gibi bu yıl da, sarı sendikalar, sosyal-demokratlar ve liberal reformist partiler, işçi sınıfını ya salonlara ya da göstermelik mitinglere topladılar. Ruhsuz konuşma ve söylevlerle 1 Mayıs'ın devrimci-militan içeriğini boşaltarak görüntüyü kurtarmaya çalıştılar.

EKİM-YDK

Bağış kampanyamız sonuçlandı

Yurtdışı örgütümüzün Şubat ayında açmış olduğu bağış kampanyası sonuçlandı. Yurtdışında bugüne kadar gerçekleştirmiş olduğumuz kampanyaların miktarını aşmış bulunuyoruz. Genel anlamda başarılı bir kampanya yürüttük. Kendi içindeki bu başarısına rağmen, "atılımlar ve parti yılı" hedefi gözetildiğinde, tatmin edici bir sonuçtan uzak olduğumuz da bir gerçektir.

Siyasal faaliyetimizin bir parçası olan bağış kampanyasını yalnızca örgütümüze mali kaynak yaratmak olarak ele almadık. Kampanyaya geniş kitlelere ulaşabilmenin, siyasal kimliğimizi tanıtabilmenin, gazete ve kitaplarımızı yaygın dağıtabilmenin ve saflarımızı genişletmenin bir aracı olarak yaklaşmalıydık. Faaliyetimizi bu bilinç ve perspektifle yürüttük. Ancak yürüttüğümüz faaliyetin yetersizliklerinin ve çalışma tarzımızdan kaynaklanan zaafların bilincindeyiz.

3. Genel Konferansımızın ortaya koyduğu perspektifler ve görevleri yurtdışında da kavramak, kavratmak ve uygulamak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Yurtdışı örgütümüzü gerçek anlamda sarsarak, enerji ve dikkatimizi '95 yılının kazanılması ve proletaryanın ihtilalci sınıf partisinin yaratılmasına kendi cephemizden en iyi desteği vermek sorumluluğu taşıyoruz.

"Atılımlar ve parti yılı" hedefine bağlı olarak, yurtdışında yürüttüğümüz siyasal faaliyette de bir sıçramayı gerçekleştirmek için bütün Ekimciler görev başına!

Herşey parti, devrimci ve sosyalizm için!
Sınıfın ihtilalci partisi için ileri!

EKİM-YDK

Parti hayatımız, hayatımız parti olmalı!

Bugüne kadar sarsılmaz bir güvenle ve dinmez bir heyecanla beklediğimiz, yalnızca beklemekle kalmayıp uğruna inatçı bir mücadele yürüttüğümüz partileşme kavgasında, parti yılı ilanıyla zafere yakınlaşmanın coşkusunu yaşıyoruz. Hiç kuşkusuz daha yolun başındayız. Nihai zaferin de henüz çok uzağındayız. Bu bir gerçek olmasına rağmen bugün ulaşmış olduğumuz düzey heyecan vericidir. Çünkü hareketimiz bugüne büyük güçlüklerle savaşarak gelmiştir. Güçlükler salt kendi örgütsel plandaki güçlüklerimizden ibaret olsaydı gelişmeyi abarttığımızdan sözedilebilirdi. Ne var ki güçlüklerimiz esas olarak dışımızdan kaynaklanan güçlüklerdi. 12 Eylül yenilgisinin yolaçtığı demoralizasyon hala sürüyorken, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşü bunu daha da pekiştirdi. Bu durum ideolojik kargaşayı daha da derinleştirerek devrimci gelişmeyi ciddi bir biçimde geriletti. Güçlükler yalnızca bunlarla da sınırlı değildi. Ek bir güçlük vardı ki, bu da devrimci hareketin proletarya sosyalizmine düşmanlığı idi. Devrimci demokrasiye proletarya sosyalizmi Troçkizm olarak görünür, Troçkizm ise karşı-devrimcilik... Hareketimiz böylesi ortam ve gelenekler kuşatması altında bugünkü düzeyine ulaşmıştır.

Lenin, "büyük coşkular olmadan büyük işler başarılmaz" der. Bizler parti uhu, parti coşkusu ve parti bilinciyle parti yılını kazanabiliriz. Yolun başında olduğumuzu, katetmemiz gereken masfenin henüz uzağında bulunduğumuzu vurgularken, bunu ne yalnızca örgütsel gelişmemizin düzeyine dayandırıyoruz, ne de smıf hareketine önderlik etme düzeyine... Dikkat çekmeye çalıştığımız yön, hareketimizin oynayacağı rol ve üstlendiği misyondur.

EKİM, gelinen aşamada, bir ucu Avrupa'ya bir ucu Ortadoğu'ya uzanan bir coğrafyada Marksizm-Leninizmin tek gerçek temsilcisi, ihtilalci proletaryanın da tek gerçek öncü müfrezesidir. Parti yılına bu perspektif ışığında yaklaşmak ve donanımımızı buna uygun hazırlamak durumundayız. Üstünlüklerimizi rehavete kapılmak için değil, fakat onun tam karşıtı bir doğrultuda, zayıflıklarımızı altetmede bir imkan olarak kullanmayı başardığımızda, Ekim ihtilali bir gerçeklik haline gelecektir.

E. Dağlı/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Büyük emperyalist devletlerin nükleer silah tekeli

25 yıl önce emperyalistler bağımlı ülkelere, atom bombası yapma ve kullanma yetkisini yalnızca kendilerine tanıyan bir anlaşma dayatmış ve kabul ettirmişlerdi. Anlaşmanın süresi 25 yıldı. Bu zaman zarfında emperyalistler kendilerini azgınca atom silahlarıyla donattılar. Yeryüzü insanlığını bir değil, bir kaç kez kökünden imha edebilecek bir atom güç biriktirdiler. Ve bunu dünya üzerindeki hakimiyet mücadelelerinde bir baskı, tehdit ve şantaj aracı olarak kullanageldiler.

25 yıl sonra bugün, sözde "atom silahlarının yayılmasını önleme anlaşması" süresiz olarak yeniden uzatıldı. Böylece en büyük emperyalist güçler atom silahları üzerindeki tekellerini bir kez daha pekiştirdiler. Bunu "meşru ve yasal" bir hak olarak öteki bağımlı ülkelere onaylattılar.

25 yıllığına imzalanan eski anlaşma gerçekte pratikte işlemedi. Bazı bağımlı ülkeler soğuk savaşın getirdiği belli boşluklardan yararlanarak atom bombası imal ettiler. Hindistan, Pakistan, İsrail vb. gibi ülkeler atom silahlarını ürettiler. Emperyalistler ise bunu yeni emperyalist haydutluklarını meşrulaştırmak için politik bir malzeme olarak kullandılar. Emperyalist dünyanın orman yasalarına dayanarak, atom silahları üretmek isteyen bağımlı ülkelere her türlü baskı ve tehditte bulunmayı, gerekirse müdahale etmeyi, giderek daha sık ve pervasızca kullandıkları bir hak saydılar. Bunun son örneklerinden biri Irak oldu. Atom silahları üreteceği gerekçesine de dayanarak bu ülke fabrikalarının çoğu imha edildi.

Haydut emperyalistler kendi militarist hakimiyetlerini yalnızca anlaşmalarla koruyamayacaklarını biliyorlar. Bu nedenle de, bağımlı ülkelere ve ezilen halklara karşı giderek saldırganlaşan bir tutum izliyorlar. Dünya emperyalizmin jandarması ABD, örneğin Kuzey Kore'ye nükleer enerjiyle çalışan elektrik santrallerini Güney Kore'de üretilen santrallerle değiştirmesini istiyor. Böylece elde edeceği teknolojik tekel sayesinde Kuzey Kore'nin santrallerini dolaysız bir biçimde denetleyebileceğini düşünüyor. ABD aynı şekilde Rusya'ya İran'ı nükleer statüye kavuşturacağı gerekçesiyle baskı yapıyor. Bu örneklerin de gösterdiği gibi, başta ABD, emperyalizm kendi nükleer konumunu, dünya üzerindeki militarist hakimiyetini korumak ve bunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için daha aktif bir politika izlemektedir. Böylesi saldırgan bir politika için koşulların olgunlaştığını düşünmektedir.

New York'ta 178 ülkenin katılımıyla imzalanan, sözde nükleer silahların yayılmasını süresiz önleme anlaşmasıyla en büyük emperyalist haydutlar kendi militarist hakimiyet konumlarını pekiştirirken, bağımlı ülkelere karşı da açık bir askeri üstünlük elde etmiş oluyorlar. Emperyalist haydutluk bir yandan barış, insanlık vb. gibi ikiyüzlü argümanlarla "Yeni Dünya Düzeni"ni askeri ilhaklarla, işgal ve müdahalelerle tamamlamaya çalışırken, diğer yandan da bu tür anlaşmalara dayanarak bağımlı ülkelere yönelik her türlü saldırganlığı meşru göstermek peşindedir.

Sormak gerekir: Emperyalist haydutluk atom silahlarını üretmek ve dolayısıyla kullanmak hakkını süresiz olarak tekeline alırken, utanmazca bunu „atom silahları karşıtı" bir gelişme olarak lanse etme cesaretini nerden buluyor ? Bu silahların her biri korkunç boyutlarda kitlesel imha araçlarıdır. Emperyalist dünya bunları bugün ezilen dünya halklarına ve bağımlı ülkelere karşı bir tehdit olarak kullanmaktadır. Ama yarın, yeni bir devrimci yükselişte, dünya ezilen halk ve sınıflara karşı fiili olarak devreye sokmaktan çekinmeyecektir. Bugün tüm insanlığın tepesinde Demoklesin kılıcı gibi sallanan tehdit, atom silahları karşıtlarının savunduğu gibi soyut bir tarzda nükleer silahların artması değildir. Kapitalist ülkelerin militarist hakimiyeti ve emperyalist dünyanın nükleer silahlar üzerinde kurduğu tekeldir. Kendi başına militarizme karşı bir mücadele sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü militarizm kapitalizmin özünde vardır ve kapitalist sistem yıkılmadıkça herzaman egemenlerin ellerinde ezilenlere karşı kendi çıkarları doğrultusunda kullandıkları bir tehdit, baskı ve zulüm aracı olacaktır.

Kapitalist dünya gericiliğinin ve emperyalist haydutluğun askeri hakimiyetini ve nükleer silahlar üzerine kurduğu tekeli kırmak mücadelesi, bizzat kapitalist sistemin kendisine yönelmelidir. Kendi başına silahları değil, o silahları ellerinde bulunduran ve onları insanlığa karşı kullanan güçleri hedeflemelidir. Emperyalist militarizme ve atom silahlarına karşı mücadele yalnızca bu perspektife bağlandığı zaman bir anlam taşıyabilir. Onun dışında güçsüz, bayağı ve ikiyüzlü bir pasifizmin ötesine gitmeyecektir!